

Gorazd Vertačnik

SPRAVI SE K SEBI ***Uvidi na poti k razsvetljenju***

(2025)

Avtobiografska opomba. Sem Gorazd Vertačnik, rojen 26. septembra 1979 v Mariboru. Po končani ljubljanski Fakulteti za šport, smer Kondicijsko treniranje, sem se pričel ukvarjati z različnimi tehničnimi dejavnostmi, saj v šolstvu v tistem obdobju brez "vez in poznanstev" zame ni bilo mesta. Tako sem z očetom odprl podjetje za montažo solarnih ogrevalnih

sistemov in servis oljnih gorilnikov, kar je zelo sezonska dejavnost, zato sem zime še naprej preživel v Avstriji na snegu kot učitelj smučanja, poleti pa sem poučeval jadranje na deski v Portorožu, v Rovinju in na Pelješcu. Prav tako sem nekaj časa deloval v "gradbeništvu", kjer smo z vrhunskimi alpinisti opravljali sanacijska dela na višini v Ljubljani. Z drugim podjetjem smo polagali epoksidne in poliuretanske tlake na velikih objektih po Sloveniji ... Kratko šestmesečno obdobje sem delal tudi v šoli, kjer sem zgroženo opazoval propad družbe.

Športi, ki so me res zaznamovali so: veslanje, surfanje, jadranje, jadralno padalstvo, smučanje. Z duhovnostjo se ukvarjam deset let, od vpisa v Duhovno šolo Vilija Ravnjaka. Me je pa duhovnost privlačila že, odkar pomnim. Zapiski za knjigo so nastajali v letih 2024 in 2025.

Opozorilo bralcu!

Sledeči zapis jemlji kot opomnik, kot kažipot k resnici. Ni pa to resnica sama. Resnico moraš doživeti. Iz vsakega dela tega zapisa, bi lahko napisal celo poglavje, če ne celo knjigo, a to ne bi imelo smisla. Na tisoče knjig je že napisanih in vse se vrtijo v koncentričnih krogih okoli točke nič, okoli praznine, okoli polja enosti. Nekatere se vrtijo bližje centru, nekatere so od njega bolj oddaljene. Nekatere pa so prav kaotične in večini ljudi nerazumljive. Neskončno poti izhajajo iz točke nič in neskončno poti te lahko privede nazaj.

Nič je praznina. Iz nje izhajajo koncentrični krogi stvarstva. Prav tako pa se vanjo tudi vračajo. Izzvenijo v praznino.

Vse je minljivo.

Iz nič si se rodil in v nič se, če ne prej, ob smrti povrneš.

"Prah si in v prah se povrneš."

Zato vsi mojstri govorijo: "Umri za časa življenja!"

Z drugimi besedami: "Vrni se v praznino, za časa življenja!"

Doživi smrt, za časa življenja.

Kaj je smrt?

Opustitev Jaz-a.

Opustitev identitete.

Pot zena je ena izmed poti, ki je dobro uhojena in označena (markirana). Namenjena je vračanju v praznino za časa življenja. Je trening, je vadba in hkrati razumevanje (modrost). Je znanstvena pot, pot za inteligentne ljudi, ki veliko časa preživijo v umu. Ki si želijo razumeti, spoznati sebe in svet. Namenjena je mentalnemu tipu človeka. Človeku, ki ne verjame, če ne doživi. Ta pot je znanstvena pot, zato vsi, ki ji sledijo, prihajajo do enakih razpotij, dilem in spoznanj. To pomeni, da kot pri vsakem uspešnem znanstvenem eksperimentu, so rezultati ponovljivi. Pot je uhojena in vodi na vrh gore, le slediti ji je treba.

Pogovor z mojstrom (s človekom, ki pot dobro pozna in jo je že večkrat prehodil). On točno ve, na katerem delu poti se trenutno nahajaš, kakšne so pasti in stranpoti, ki te lahko zavedejo in ti daje nasvete, kako se držati glavne, uhojene poti, da boš lahko najlažje in najhitreje prispel na vrh gore.

Spoznanja, kot posledica sledenja poti, so v budizmu izredno podrobno in znanstveno opisana in se človeku, ki ima močan um zdijo logična. Prav tako so podrobno opisane poti in načini, kako do teh spoznanj priti. Ta spoznanja niso le znanje, ampak modrost. Znanje si lahko pridobimo, modrost pa pride sama, se razodene, kar pojavi se – **iz praznine!**

Vedno znova smo navdušeni in se čudimo, od kod je praznina prišla, saj vemo, da sami nismo dovolj pametni za takšno modrost. Pojavi se, če ji damo prostor. Prostor brez hrupa misli. Ta pot postopoma mehča človekova rigidna prepričanja in ga spreminja v vedno bolj odprtega človeka. Človeka odprtega srca. Odprtega za vse. Odprtega za praznino.

"Vem, da nič ne vem."

(A tako? Zenovska zgodba ...)

*

Ta zapis pišem iz sočutja do drugih, do vas, do tebe, dragi bralec, bralka.

Ne bi mi bilo treba. Tako kot vsem mojstrom doslej ne bi bilo treba predavati, pisati knjig in posredovati teh modrosti.

A sočutje prevlada, sproži se samo. Želiš si deliti to neizmerno veselje in lepoto z drugimi.

Ne želiš biti sam v raju, v nirvani. Veš, da imajo vsi možnost spoznati sebe. Vprašanje je le, če jih to (že) zanima.

Kljub vsem družbenim preprekam želiš pot do spoznanja resnice deliti z drugimi, saj drugi niso drugi. Vsi in vse je ista energija, le da v drugačni obliki.

To modrost najlažje posreduješ skozi zapis. Zapis je že sam po sebi nevtralen. V debatah vedno prevladuje ego, ki ruši tvoj notranji mir. Moraš se iz stanja brez ega spustiti v ego, da bi lahko z besedami posredoval to modrost. In če te med tem drugi egi motijo, ti mečejo

polena pod noge, je ta boj izredno naporen. Jemlje ti energijo. Vprašaš se, čemu bi se boril z vami, če vam želim le pomagati. Pomagati – videti lepoto sveta!

Zato se vsi mojstri držijo ali zapisanega besedila ali predavanja. Se pravi, monologa in ne dialoga.

"Dialog se uvijek vodi na razini glupljeg."

(Rambo Amadeus)

Torej, v dialogu bi se moral spustiti na nižji nivo (nivo glupljeg / nevednejšega), da lahko sogovornika iz tega stanja počasi vodiš in dvigaš na višji nivo razumevanja. Če se ne spustiš, te ne more razumeti. Govoriš v prazno.

Dialog ni za začetnike, ampak za ljudi, ki so že na določenem nivoju zavesti in si želijo razumeti.

Kako boš modrost posredoval človeku, ki še v življenju ni pomislil na neskončno širino in globino sebe – vesolja. Kako boš razložil praznino?

Ne boš. Dokler njega samega to resnično ne zanima.

"Ne meči biserov svinjam."

Lahko si le vzor, ki živi skozi tebe. Skozi tebe sije v prostor, na vse. In ljudje to čutijo. A ne vedo, kaj čutijo. Ne vedo, da čutijo praznino, in s tem tudi sebe v takem človeku.

*

Če želimo neko znanje prenesti drugim, moramo uporabiti jezik otrok.

(Rumi, Pot domov / Sufijski izreki modrosti, str. 409)

*

Spravi se k sebi!

Kdo sem jaz in kako dolga je pot do sebe, kamor naj se spravim?

Jaz sem jaz,

ni razdalje.

*

Bližje ti je, kot si samemu sebi. Zakaj iščeš zunaj?

(Rumi, Pot domov, str. 276)

*

Jaz sem To.

To je To.

Vse je To.

To je praznina.

*

Tisti, ki spoznajo, da vse izhaja iz Božjega, vse stvari vidijo kot Eno.

(Rumi, Pot domov, str. 66)

*

Tako,

zdaj pa lahko umrem,

ali živim,

saj je vseeno.

*

Na najvišji ravni je vse Eno.
Praznina.

*

Ko to spoznaš, razumeš in spoštuješ harakiri.

*

Le v tukaj in zdaj je harakiri – harakiri.
Če ne, je navaden samomor.

*

Strah izvira iz nevednosti.
Ko enkrat veš (kdo ali kaj si), izgubiš strah pred smrtjo, ki je osnova, izvor vseh ostalih strahov.
Rešitev je, da si vedno znova rečeš:
"Ja, pa kaj?" ali "Ja, in?"
In slediš tej poti do konca.
Konec pa je po navadi:
"Ja, in potem bom umrl."
"Ja, in?"
Sledi praznina, prisluhni ji.
Ti si to.

*

Vsi mojstri, kjerkoli na svetu, so prišli do istega zaključka – Jaz sem to!
Ker je to spoznanje tako neverjetno, se ga ne da posredovati z besedami, z verbaliziranimi mislimi, ki izvirajo iz uma.
Vsak mojster ti lahko pokaže le pot, ki jo je treba prehoditi, da bi sam prišel do tega spoznanja. Med potjo ti stoji ob strani in te vodi čez vse prepreke, ki si si jih sam postavil, oziroma, si se sam pustil zavesti.
Ko enkrat vidiš, spoznaš in izkusiš, da je vse o čemer mojstri govorijo, res, šele takrat se lahko popolnoma predaš in zaupaš poti. Zaupaš življenju.
Verjetno bi te mojster lahko tudi hitreje "zresetiral", vendar bi potem ti njemu pripisoval nadnaravne sposobnosti in ga koval v zvezde kot boga.
To bi privedlo do velike navezanosti, ki je prepreka na poti do spoznanja resnice.
Vsak resničen mojster si ne želi tvoje navezanosti in dela vse v smeri, da bi jo preprečil.
Natrosi ti modrosti, pokaže ti pot in te pusti samega, da se odločiš, ali že imaš dovolj trpljenja in boš vzel markirano pot malce bolj resno, ali pa še nimaš dovolj in boš z užitkom še naprej taval in se mučil (v mayi, v samsari, v iluziji (lastnega) uma).
Odločitev je vedno v tvojih rokah.
Tudi ta, da si iskal mojstra in ga našel, je bila tvoja odločitev.
Kdor išče, ta najde.

*

Pot je tvoja in samo tvoja je. Drugi lahko stopajo s tabo, ampak nihče ne more hoditi namesto tebe.
(Rumi, *Pot domov*, str. 80)

*

Buda ostaja nerazumljen.

Tako kot je govoril že *Osho*, bi Budo, Jezusa in ostale svetnike ponovno spregledali, zavrnili, križali, ubili, dajali v nič ...

Če bi ga slučajno srečali na ulici, bi ga spregledali. Za vas bi bil posebnež, čudak ali klošar ... V glavnem, nič posebnega.

Ne si mislit, da takšni, razsvetljeni ljudje ne hodijo med vami, a so izredno previdni.

Najraje se držijo zase, saj jih vi zavračate. Iščejo človeka, ki bi ga resnica oz. pot iz iluzije resnično zanimala, a nimajo lahkega dela. Teh ljudi je, kljub vsemu trpljenju, izredno malo.

Tak človek (živi Buda oz. živi Bodhisatva) pa je kljub vsemu izjemno pogumen človek. Kljub vsakodnevnu zavračanju in nerazumevanju okolice se trudi, da bi vsaj nekomu lahko odprl oči in mu pokazal, da je 99 % trpljenja, ki ga človek doživlja, nepotrebne (iluzornega, ne objektivnega, le psihološkega; v realnosti oz. v zunanjem svetu neobstoječega).

Kljub zavračanju in vsakodnevnu poniževanju njegove inteligence vztraja na svoji poti in poskuša še koga pripeljati do uvida v skrivnost življenja oz. v skrivnost odkritja, kdo ali kaj smo v resnici.

Vse spoštovanje tem svetim ljudem, saj so ves čas v smrtni nevarnosti pred poblaznelimi množicami miselno zmanipuliranih in nepredvidljivih ljudi.

Morda celo predvidljivih ...

Poklon!

*

Pazi se ljudi in organizacij, ki želijo rešiti svet.

Ko slišiš besedo "Save the world!", je najbolje, da se obrneš vstran in počakaš, da "hype" mine. Vedi, da te želijo potegniti v svojo igro.

Vse igre tega sveta pa se nanašajo na denar, moč in seks.

*

Moč nad ljudmi je najslajša igra tega sveta. Vsi "egi" si jo želijo igrati.

Zakaj pa drugače milijarderji še delajo? Zakaj ne uživajo nekje na plaži in v neskončnost trošijo svoj denar? Ker to ni tako sladko, kot je moč nad ljudmi, nad njihovo pozornostjo.

*

Le Buda prepozna Budo.

*

Ali resnica išče pot do tebe, ali ti iščeš pot do resnice, ali se oboje dogaja hkrati? --->o<---

*

Ali resnica išče pot do tebe,

ali ti iščeš pot do resnice,

ali resnica išče pot do sebe (opazovanje opazovalca)?

Kdo (ali kaj) si ti?

Ti si to.

*

Ko žejni išče vodo, tudi voda išče njega.

(Rumi, *Pot domov*, str. 36)

*

Ko se vprašanje postavi, je odgovor že blizu.

*

Nehaj pisati in prisluhni tišini.

Mojster predava nepripravljen, iz praznine.

Praznina govori skozi njega.

Predavanje je celota. Le prisluhni.

Pomembno je vse, v celoti, tako bistvo kot barva glasu, kot premori med besedami ...

Pomembna je energija, ki veje skozi besede.

Če ne prisluhneš zares, zapisuješ le svoje in tuje misli. Mrtve črke na papirju.

Z mislimi ne boš nikoli prišel do konca, pa naj so še tako lepe, pametne in poduhovljene.

So le smerokazi.

"A finger pointing to the moon is not the moon. Don't focus on the finger."

Brez misli pa si že tam. (Prisluhnil si tišini.)

*

The Tao that you can talk about is not the real Tao.

(Lao Tzu)

*

Jaz sem alfa in omega.

In jaz sem vse, kar je vmes.

JAZ SEM (brez pridevnika).

*

Duhovni turisti sodijo o rečeh, v katere se niso poglobili.

Popraskajo malce po površini duhovnosti, primerjajo efekte in stanja raznih vaj, ter pričnejo soditi in razglasati naokrog svoje mnenje in mišljenje.

*

Bodi tiho,

samo bodi!

*

Naš duhovni razvoj se začne kot majhen izvirček, ki s časom naraste v izredno turbulenten potok, hudournik z brzicami in slapovi (energetskimi preboji), nato pa se počasi in postopoma umirja.

Kljub navidezni mirnosti, neturbulentnosti in počasnosti toka, pa morda spregledamo, da količina pretoka (kubični metri na sekundo, energija) ves čas narašča. Tok je tik pred izlitjem v ocean tako počasen, da niti ne vemo več, če voda sploh še teče ali že stoji, a količina pretoka (energije) je takrat tik pred vrhuncem, ko se reka združi oz. vrne v ocean.

Tam se izgubi v praznini, v brezmejnosti oceana in se hkrati zave, da je večna.

Večno je tekla v neskončnem krogu.

Okolica ob poti se je spreminjala (pojavnne oblike), a ona sama je bila kot voda (opazovalec) vedno ista. Tako v vodni pari, ki jo je dvignila iz oceana, kot v dežnih kapljah, ki so padle nekje visoko v hribih, kot ob malem skoraj nevidnem izvirčku, kot kasneje v mogočnem hudourniku, kot še kasneje v mirnem toku mogočne reke in ponovno v oceanu, kjer se tok spet porazgubi. Kot kaplja oz. molekula H₂O se ponovno zave, da je bila kljub vsem

pripetljajem (dogodkom) na poti ves čas ista ter hkrati del mogočnega toka (karme, dogodkov), na katerega ni mogla bistveno vplivati. Prav tako pa se zave, da je bila kljub majhnosti in navidezni ločenosti ves čas del oceana (praznine).

"Be water my friend, be water."
(*Bruce Lee*)

*

Družba.

Jaz sem nevaren,
ker sem normalen.

A se vam zdim nenormalen?

Ogrožam vas.

(Počutite se ogroženo, ker živite po svojih oz. družbenih, zelo rigidnih okvirjih, ki so vam jih vcepili v um. Natrenirali so vas, kot natreniraš psa, da se družbeno sprejemljivo obnaša.)

*

Če se vam zdim nor, je to zato, ker sem normalen.
"If i seem crazy to you, that's becouse I'm normal."

*

"It is no measure of health to be well adjusted to a profoundly sick society."
(*Jiddu Krishnamurti*)

*

Askeza je le eksperiment koncentracije energije na čim manj stvari.
Manj kot je distrakcij, več energije ostaja v tebi, saj je ne razdajaš naokoli.
Ko enkrat veš, kaj si, tudi askeza izgubi svoj smisel.
Oceanu nikoli ne zmanjka energije.

*

Misel sebi samemu.

Morda je vzrok alergije in luskavice, da ne sprejmeš sveta takšnega, kot je. Ta tvoj upor se že pozna na koži ... Telesu ... Nehaj se upirati. Sprejmi vse tako, kot je.
V bistvu je veliko boleznih posledica našega upora. Ne sprejemanja sveta, takšnega, kot je.

*

A ti lahko pomagam, da mi boš lahko pomagal?
A ti lahko pomagam rešiti se iz vrtinca uma, da mi boš lahko pomagal, ko bo mene odpihnilo vanj?

*

Ni konca, obstaja le proces.
Ni konca, obstaja le pot.

Če si se dovolj potrudil s procesom, potem vidiš nirvano, kako se neskončno razodeva pred tabo, v vsem. Če zanemariš proces, um spet prevzamejo misli in čustva (identificiranje z njimi) in nirvana izgine.

Razlika je le v dejstvu, da si že prehodil pot in bival v nirvani, in veš, da je tu pred teboj, le videti je trenutno ne moreš. Ponovno se boš moral potruditi z procesom.

Zato je pot cilj!

Le ko si na poti, lahko bivaš v nirvani. Ko pot (trening, meditacijo, energijske vaje) zapustiš oz. zanemariš, ti um ponovno prekrije tančica misli in čustev ter identifikacije z njimi (moje misli, moja čustva). In ponovno tavaš po iluziji uma, po samsari.

*

Spoznal sem, da nisem upornik brez razloga, ampak upornik z razlogom!

Če ne bi bil točno takšen, kot sem, tega ne bi spoznal, uvidel ...

Če me družba ne bi tako zakompleksala, ne bi iskal poti iz iluzije.

Verjetno bi užival v materializmu in hedonizmu.

Ne vem.

*

Samo največji samuraji ne potrebujejo meča (obrambnih mehanizmov). Z pozornostjo (z zavestjo) ostro kot britev režejo skozi mayo (iluzijo) in ločijo takšnost od simbolne stvarnosti, zamegljene z mislimi, čustvi in prepričanju. Simbolna stvarnost je naša predstava o stvarnosti, ki je izkrivljena zaradi filtrov naših misli, čustev in prepričanj, ki so lahko 20% zavestna ali 80% podzavestna (do podzavestnih nimamo dostopa brez meditacije). Ta razmerja lahko zelo variirajo, glede na to, koliko svoje podzvesti (nezavednega) je človek že ozavestil, koliko je zavesten.

Hvala, Vili!

*

Večja ali manjša ozaveščenost sebe je enaka večji ali manjši ozaveščenosti sveta in vsega, kar se v njem dogaja. Bolj kot razumeš sebe in svoje notranje konflikte, bolj razumeš svet in njegove zunanje konflikte.

Ker ti si svet in svet je ti!

*

Gradim hiško in hkrati hiška gradi mene.

*

Največji hec je, da se z resnico (z modrostjo), ki vam jo "naštelan" človek pove, vsi strinjate, a to traja le zelo kratek čas, nato pa delujete naprej po enakih, dosedanjih vzorcih. A ne zavedate se, da vas je točno tovrstno razmišljanje in delovanje (vzorci, moč navade) privedlo v problematično situacijo in v bolezn, zaradi katerih ste bili sploh pripravljene poslušati "naštelanega" človeka.

"Naštelan človek" je človek, ki vam želi dobro in z vami nesebično deli svoje znanje ter izkušnje (modrost) z edinim namenom, da bi vam pomagal, da bi trpeli manj. V zameno za pomoč ne zahteva ničesar, saj mu največje zadovoljstvo prinese vaša sprememba na bolje. Na to gleda kot znanstvenik na svoj eksperiment, in je vesel če nasvet, ki vam ga je dal upoštevate. Če ne, pa je tudi v redu. Svet se večno vrti po kolesu karme. Vsak tak človek vam podaja ZKP (zdravo kmečko pamet). To kar vam po navadi manjka.

Vse je točno tako, kot mora biti.

"Egotrip forever, that's the problem."

Om namah Šivaja!

*

"It is not about likes and dislikes.

It is what it is."

*

Ne razumeš, ker se ne da razumeti. Takšnost (resnica) se razodene, ko izstopimo iz uma in se dvignemo nad njega (opazovalec!).

*

Zamisli si sluh, ki ima razpon zaznavanja od 20 do 20.000 Hz. Živimo v spektru frekvenc od 0 Hz do neskončnosti, a sluh sprejema le ozek pas frekvenc. Tako tudi um oz. misli delujejo le v ozkem pasu frekvenc, ki obstajajo v resničnosti. Recimo, da zajemajo le vrh ledene gore, a pod gladino je 99 % realnosti oz. takšnosti.

Polno zaznavo lahko doživimo le, ko se dvignemo nad misli. To dosežemo tako, da jih ves čas opazujemo, kar pomeni da se avtomatsko zgodi depersonalizacija misli v smislu jaz (ni)sem »moje misli«, saj stvar, ki jo lahko opazujemo, ne more biti jaz.

Torej, kdo ali kaj je ta jaz, ki lahko opazuje?

Podoben efekt imajo tudi razne droge in alkohol, televizija – filmi, s katerimi lahko prav tako dosežemo dezidentifikacijo z mislimi, vendar se v tem primeru spustimo pod misli. Razlika je v tem, da je pri zavestnem dvigu nad misli potrebno ogromno "vitalne" energije, ki se sprostijo iz drugih distrakcij in nas hkrati polni z energijo (občutimo je vedno več), medtem, ko nam droge ponavadi znižajo vitalno energijo in nas spustijo pod misli. Po učinkovanju pa po navadi občutimo manjko energije in utrujenost ali izčrpanost (imamo mačka). V obeh primerih smo se za nekaj časa rešili izčrpavajoče identifikacije oz. personalizacije misli in to nam prija, saj si možgani nekoliko odpočijejo od nenehnega delovanja na "visokih obratih".

*

Ohranjanje ega pri življenju je naporno delo.

"Keeping the ego alive is hard work."

*

Vsi iščejo TO (mir, veselje, blaženost),

a vsi zapravljajo čas z vsemi možnimi otročarijami, ki jih je neskončno.

Poti, ki je načrtana in uhojena, se poslužujejo le redki.

*

Karma so še vedno naši koncepti in podzavestne pogojenosti ...

Vzročno posledični svet dualnosti.

Dvigniti se nad karmo pomeni opustiti koncept vzroka in posledice, za katerega je potreben čas (preteklost in prihodnost) ter vstopiti v večni trenutek "tukaj in zdaj", brez bremena preteklosti in bremena – strahu pred smrtjo – v prihodnosti. V tu in zdaj ne moreš vstopiti, ne da bi ovrgel vso breme preteklosti in prihodnosti. Se pravi, ta trenutek obstaja v brezčasju in brez vzročno posledičnih povezav, kar pomeni tudi brez karme.

Karma je le psihološka. Posledica uma, misli, prepričanj, tako zavestnih kot podzavestnih ...

Bivati v tu in zdaj pomeni bivati neobremenjeno. Brez obžalovanj in brez želja. Mehko bivanje, ki se pozibava glede na zunanje okoliščine kot bambus v vetru. Prožno, a zelo stabilno, prizemljeno, ukoreninjeno.

Prožno, ko piha veter. Prožno, v harmoniji z vetrom.

"Živi, kako puše vitar."

*

Le preteklost moraš opustiti.
Brez preteklosti ni prihodnosti.
Času si odvzel ključni mehanizem za njegov obstoj.
Ko opustiš preteklost, prihodnost sama odpade.

*

V bistvu nas je *Vili z Duhovno šolo* pripravil do te mere, da naša evolucija ni več nezavedna – avtomatska, predestinirana na svet dualnosti vzroka in posledice. Naučil nas je, da imamo možnost evoluirati zavestno, nepredvidljivo in individualno. Zavedaš se, da imaš vsak trenutek možnost izbire naslednjega koraka oz. akcije. Na koncu pa uvidiš, da niti to ni res. Vse se zgodi, kot se mora, samo od sebe.

*

Indija, 10. marec 2025

Ugotavljam, da so ljudje po vsem svetu enako zmedeni. Hrepenijo po materialnem in zanemarjajo, celo prezirajo duhovno. Duhovno razvitih ljudi je povsod po svetu izredno malo. To sem opazil že na Tajskem, prav tako pa sedaj v Indiji.
To, kar počnemo v Mariboru, pod Vilijevim vodstvom, je vrhunec duhovne vadbe in zelo sem hvaležen, da sem lahko del te sange.

Hiško moram dokončati in ustvariti meditacijski prostor, saj povsod po svetu težko najdeš prostor miru. Povsod neka hektika in lažni boj za preživetje. Za vse je poskrbljeno, tudi najrevnejši niso lačni.

To indijsko "hupanje" v prometu je v bistvu sočutno opozarjanje ostalih udeležencev v prometu: Pozor, tudi jaz sem tukaj ... Nikakršne agresije ni za njim. Promet poteka počasi (60 km/h). Ljudje so obzirni drug do drugega, a kljub temu previdnost ni odveč.
Ljudje so povsod po svetu prijazni.
Na zahodu še najmanj, a so tudi tu v večini.

*

Velika kaotična mesta kolikor toliko prijaznih ljudi sploh niso slaba za duhovni razvoj. Ta anonimnost, ki jo dosežeš v tako velikem mestu, je podobna kot, če se v majhnem umakneš v naravo. Anonimnost velemest je zakon.

*

Res je, da je duhovna pot za zahodnjake lažja, saj so ti že doživeli, da ti denar oz. materialnost ne bo prinesla trajne sreče, medtem ko tukaj (južna Indija) še vsi računajo na to. Na zahodu lažje odvržemo materialno. Je pa res, da smo mi že na koncu naše civilizacije. Naše agresije v tem delu sveta ne najdeš. Prav tako kadijo le zelo redki. Kajenje je samomorilsko ... Počasen, zavesten samomor. Tukaj, kjer vse vibrira od življenja, nihče ne kadi.

*

Ugotovil sem, da so pri nas idealni pogoji za duhovno vadbo. Proti Indiji je pri nas res zen. Zdaj razumem, zakaj se morajo duhovni iskalci oz. praktikanti umikati v Himalajo oz. na višje ležeča območja. Zato, ker so v dolini milijonska mesta z vso pripadajočo hektiko, hrupom in umazanijo.

*

Nehaj iskati in boš našel,
a kljub temu nadaljuj z vadbo.
Pot je cilj.

*

"It is the journey, not the destination."

*

Bodi izjema, ni ti treba plavati s tokom! Ko opazuješ tok, si se že dvignil nad njega (nad tok karme), takrat se lahko odločiš, ali greš s tokom množice, ki je kot mogočna reka, ali pa stojiš na obali in opazuješ ta tok. Lahko pa se spretno, kot aikido mojster, brez dotika drugih, pomikaš proti toku (v skladu z lastno karmo).

Da sploh lahko opazuješ tok, se moraš najprej ustaviti, vstopiti v tukaj in zdaj, kar pomeni v stanje brez želja, brez ciljev, brez obžalovanj, samo utihneš in opazuješ. Že samo s tem si se dvignili nad karmo. Karma sicer teče dalje, a se tebe več ne tiče. Kar naenkrat opaziš lepoto te reke ljudi in strojev, s katerimi delajo, in se sprašuješ čemu vse to norenje. Kam hitijo? Kje je njihov cilj?

V velikih indijskih mestih lahko kot turist, ki je neobremenjen z delom in bojem za preživetje, opazuješ reko karme – ljudi, ki (navidezno brezglavo) hitijo v skladu s svojo karmo. V teh velikih mestih (Bangalore) vidiš: O Bog, ljudje, kaj ste naredili? Vse to je produkt vaših misli. Kaj ste naredili, saj bi rad vsak še kaj dodal, pustil pečat svoje nesmrtnosti v tako skoncentriranem mestu. Zamisli si, da imaš slikarsko platno, na katerega 16 milijonov ljudi riše vsak po svoje. Na koncu pride do skropucala. In ta mesta so skropucala.

*

Ni cilj razsvetljenje, ampak to, da modrost in uvid v resnico, ki jo pridobiš ob razsvetljenju, preneseš v delovanje v vsakdanjem življenju in poskušaš ljudem, ki jih modrost vsaj malo zanima, to prenesti. Poskušaš jih spodbuditi k meditacijski vadbi, da sami pridejo do uvidov, kako ta svet funkcionira in, da delujejo v dobro vseh živih bitij.

Ni cilj razsvetljenje (samo ta točka), ampak je cilj razsvetljeno življenje (pot je cilj).

*

V raju živijo tudi kreteni,
raj je raj,
raj vsem omogoča, da v njem živijo.

*

Vili nam je opral možgane, dobesedno!
(Z vadbo meditacije čistimo filtre uma.)

*

Problematicni odnosi ... Večina govorjenja, verbalne komunikacije, je le provokacija, ki ima podzavestni namen, da ti rani avro in pije tvojo življenjsko energijo. Zares moraš biti stabilen in v tukaj in zdaj, da lahko to zaznaš in s sočutjemпустиš, da gredo te energije skozi tebe, da se energetske napadi razblinijo v praznini, saj se le v praznini (v ne-egu, v ne-reakciji) nimajo na kaj oprijeti. Ko ni odpora, ni oprijemljivih stvari, na katere se lahko

energetska provokacija oprime (zalepi) in vzpostavi pot za črpanje (izčrpavanje) tvoje energije.

"It takes two to tango."

Domači in bližnji so v tem mojstri, saj najbolj poznajo tvoje šibke točke in gumb (pogojenosti), ki jih je potrebno pritisniti, da te vržejo v disbalans. Prav tako pa jih spustiš najbližje. Včasih gredo skozi celo paleto provokacij, saj, če slučajno en gumb, ki sproži tvojo avtomatsko podzavestno reakcijo, ne reagira, takoj poiščejo drugi gumb, kar počno tako dolgo, dokler ne najdejo pravega. Če je človek slučajno v tako dobrem stanju, da mu ne pridejo do živega, se poslužijo še zadnje rešilne bilke, in udarijo na njegovo samozavest. Povejo mu nekaj v smislu: "Ti si čuden." ali pa: "V zadnjem času si pa res postal čuden." To pomeni: "Ne sodiš več med nas. Malo manjka, da se te odpovemo, kar pomeni, da te izobčimo iz naše "super" skupnosti."

To je bila včasih najhujša kazen, ki se ti je lahko zgodila, saj v težkih življenjskih pogojih sam zelo težko preživiš. Za preživetje je potrebno sodelovanje. To je še sedaj ena najhujših kazni za otroke: ko mu starš pove oz. zagrozi, da, če se ne bo lepo obnašal, on gre, in bo otrok ostal sam. To se npr. da videti v parku, ko mamica reče: "Ok, jaz zdaj grem, ti pa, če ne greš zraven, boš ostal sam." – Igra izsiljevanja!

Tako se po novem tudi današnji otroci med seboj kaznujejo, predvsem v šolah. Izberejo si nekoga in ga izločijo iz družbe. Uradno mu nihče ni ničesar naredil, pod "radarjem" pa ga najhuje trpinčijo. In nihče jim ne more nič, saj se fizično ni nič zgodilo.

*

Če želiš najti nemir, ga je povsod v izobilju.
Če pa želiš najti mir, ga je prav tako povsod v izobilju,
le potruditi se moraš malo bolj.
Opusti misli, opazuj opazovalca.

*

Vsak človek slej ko prej vidi lepoto, a ne ve zakaj. Zdi se mu naključna. Ko bi ljudem lahko pojasnili, zakaj vidijo lepoto (stanje brez misli oz. identifikacije z njimi), bi jo lahko videli pogostejše oz. vedno in v vsem.

Trening obvladovanja misli. New age – zamenjevanje misli in njihova navidezna kontrola. Meditacija – pa je dvig nad misli (opazovanje misli in dezidentifikacija z njimi) in ne manipulacija (kontrola) misli.

*

Zakaj se tako hitro izgubiš?

Ker izgubiš stik z opazovalcem.

Ta neprekinjen tok energije preglasijo misli, želje, plani, energetska hrup okolice ... Razlika je le v tem, da toka ne slišiš oz. ne občutiš več, ne da ga več ni. Tok vedno je, saj je to življenjska sila, življenjska energija, ki iz praznine (potenciala vseh možnosti) materializira objekte in življenjske oblike v fizično oz. vidno formo.

Koliko oblik pa ostaja očem skritih zaradi frekvenčne omejenosti instrumenta, skozi katerega zaznavamo zunanji svet, pa je neznanka in predmet metafizike.

*

Včasih si je bogataš dal postaviti grad, zdaj pa mu vlijejo betonsko kocko z velikimi okni.

*

Tudi arhitektura, po kriteriju lepote in kompleksnosti izgradnje, izredno nazaduje. Verjetno zato, ker cela civilizacija jemlje čas vedno bolj resno, zato ima potrebo, da olajša postopke gradnje in optimizira delovni proces za čim večji prihranek časa. To pa ne zato, da bi človek v krajšem času opravil delo in potem imel čas za počitek ter pristočasne dejavnosti, ampak, da se v istem časovnem obdobju zgradi vedno več stavb oz. objektov ...

Ta ekonomski model nenehne rasti nas vodi v propad. Propad civilizacije.

*

"All of the body is in the mind, but not all of the mind is in the body."

(Swami Raam)

*

Opazovanje opazovalca v bistvu pomeni opazovanje toka energije v tebi.

V tebi je nespremenljiv le opazovalec.

Tok energije pa variira v jakosti.

Bolj ko uspeš vso pozornost usmeriti nanj, močnejši postane.

Opazovalec je zavest, zavestna navzočnost, navzočnost zavesti, navzočnost opazovalca.

Kako veš, da je opazovalec navzoč?

Tako, da ga opaziš oz. opazuješ.

Opazovanje opazovalca je najvišja meditacija. "Observing beingness ..."

Opazovati tok energije, ki ga občutiš kot opazovalca, je enako kot, ko zavest opazuje sama sebe. Obrnila se je navznoter in se opazuje, kar privede do ojačanja te iste energije. Tako se vzpostavi povratna zanka, ko vedno več pozornosti namenjaš tej energiji in vedno manj zunanjemu svetu. Kljub temu, da živiš v svetu in deluješ v njem, to delovanje ves čas spremlja opazovanje energije, ki te živi oziroma, ki teče skozi tebe.

Ugotoviš, da sta ta energija in zavest – v njunem delovanju si ti – edina stabilna "stvar" v tvojem življenju, nekaj, kar se ne spreminja.

Energija in zavest. To je začetek sveta dualnosti, a obe izhajata iz praznine, kar si v resnici ti v najglobljem pomenu. Praznina je enost (neskončnost oz. polje potenciala vseh možnosti).

Energija in zavest pa sta začetek dvojnosti, ki gre v neskončnost. Delimo lahko v neskončnost, dokler ponovno ne pridemo do praznine.

Osho je govoril, da lahko vstopiš v praznino takoj, v tem trenutku, tukaj in zdaj. Lahko pa greš po dolgi poti deljenja v neskončnost, dokler ponovno ne prideš do praznine.

Modri ljudje izberejo krajšo pot!

S to energijo in njenim zavedanjem pridemo najlažje v stik z vprašanjem: »Kdo sem jaz?« ali še bolje, »Kaj sem jaz?« Po mojih izkušnjah je najhitrejša metoda, da si mentalno rečeš: "Jaz sem", utihneš in počakaš. Ničesar ne dodajaš. Nato, ko začutiš energijo, si mentalno rečeš le še: »Jaz ...« (brez »sem«), nato spet utihneš in čakaš.

Takoj prideš v stik z bistvom sebe, z svojim sidrom, z svojim nespremenljivim jazom, z opazovalcem. Tako opazovalec opazuje sam sebe. Opazovalec postane opazovano.

»Jaz sem« pa se mi zdi kot dvojnost Šive in Šakti, energije in zavesti, zvoka in svetlobe, torej svet dualnosti.

Zdi se mi, da sedaj razumem "Surad shabd joga", opisano v knjigi "Pot mojstrov", kjer naj bi zaslišal ta neprekinjen sveti zvok in mu le sledil oz. se postavil v njegov tok in se mu pustil nositi, kamorkoli že teče.

Se pravi, brez delovanja, brez plavanja v toku, samo sprostitve in prepustitve toku.

Zbrati moraš pogum za prvi skok, nato pa se le sprostiti in prepustiti.

Osho pravi: »Zakaj mrtva trupla utopljenecv zmeraj priplavajo na površje?« Ker so se nehala upirati. Človek, ki se utaplja, se upira, če bi se le sprostil v vodi, bi lebdel z glavo nad gladino. Plaval bi mrtvaka.

Tako se moraš tudi ti, v tem toku sprostiti in se nehati upirati. Tako te bo tok z najmanj vložene energije prenesel do cilja (razsvetljenja).

Razsvetljenje je maksimalna sprostitve, neupor, nedelovanje in popolno sprejemanje trenutka ter vsega, kar se v njem dogaja. Biti zadovoljen s tem, kar je in ne s tem, kar bo enkrat v prihodnosti, ko bomo uredili to in ono ...

In tudi ne tako, kako bi moralo biti (idealizem) ali kako lepo je bilo (preteklost).

Tu in zdaj in opazovanje opazovalca.

Opazovalec postane opazovano.

*

V bistvu je lepota, ki jo vidiš v svetu, lepota tebe samega, tvojega notranjega jaza (višjega jaza) oz. bitja (Biti), saj, ko si energetsko prečiščen, ko imaš veliko energije, jo v zunanjem svetu vidiš povsod, še v najmanjših detajlih.

Ko pa si neprečiščen, je ne vidiš več, kljub temu, da je še včeraj oz. prejšnji trenutek bila tam, na istem mestu.

Kaj je torej lepota?

Odsev tvoje notranjosti?

Potem je zunanji svet res zrcalo notranjega sveta, ki je v vseh ljudeh prelep, a zamegljen z umskimi tvorbami, da skozi njih ne sije več ta čista svetloba (lepota).

Ko zloščiš svoje energetsko telo, svojo avro, ko misli več ne zastirajo svetlobe, ki sije iz centra tvoje Biti (iz praznine), svetloba prodre navzven in odseva v zunanjem svetu na vsakem koraku, v vsakem delčku, v vsem.

A vsaka misel jo zmoti, kakor razburkana gladina jezera zakrije čist pogled na odsev v vodi.

Ali kot zelo prašno ali zvito ogledalo ...

Zlošči ga, zravnaj ga, zravnaj se!

Hrbtenica ravno!

Pokončno!

Samozavestno!

Tu in zdaj!

Nič ti ne manjka.

*

Življenje ljudi (velike večine) se vrti po zakonih karme.

Karmi ne moremo ulti. Lahko jo le sprejmemo in s tem presežemo.

Ko imaš karmo dokaj dobro prečiščeno (oddelano), se ti v življenju ne dogaja več toliko drame, a to še ne pomeni, da ne pridejo hude preizkušnje.

Morda si se z duhovnim razvojem le naučil, kako sprejeti vsak trenutek takšen, kot je, saj si se za to moral odpovedati nadzoru in vzročno posledičnemu modelu sveta.

Vzročno posledični model je le za naš um sprejemljiv model, saj naš um tako funkcionira (kot računalnik).

Resnica pa se skriva za umom in je bolj preprosta, kakor se jo da opisati z besedami, se pravi z umom.

Spoznanje resnice (izvora/praznine) je najlepše, kar se ti lahko zgodi v življenju.

Je neopisljiva.

Prva misel, kakršnakoli že je, in že se izvor zabriše. Že si v neskončnem umu. (Saj je um vzvalovil gladino jezera, da se odsev več ne vidi.) Misli so razburkale vodo, zaprašile zrcalo. Tako zavestne kot podzavestne.

Že prva misel, ki jo vzameš kot "jaz in moja misel", povzroči, da se resnica zabriše in nastopi svet (maje) iluzije, kjer um resničnost pretvori v svet besed in simbolov.

Beseda med ni med. Ne more predstavljati sladkosti medu v praktičnem smislu. Je le simbol za resničnost, a ni resnica sama. Um (misli) deluje v svetu simbolov, zato z mislimi nikoli ne prideš do konca, pa naj si še tako dober filozof.

Je pa res, da se misli ne da popolnoma ustaviti, vendar to sploh ni nek velik problem.

Potrebuješ le trenutek stanja brez misli, da te vrže v takšnost, v tukaj in zdaj brez interpretacije. Temu pravimo "glimpse". Takrat ugotoviš, da ti nisi »tvoje misli«. Prav tako ugotoviš, da misli sploh niso tvoje. Pripadajo astralu oz. karmični reki, na katero nimaš velikega vpliva. Prav tako ugotoviš, da si s temi spoznanji depersonaliziral misli in nisi več zlepljen z njimi. Obstajaš ti in obstajajo misli, ki kakor oblaki prihajajo iz astrala v tvojo zavest in se borijo za tvojo pozornost. Če jih le opaziš, a jim ne namenjaš svoje pozornosti, gredo dalje in se pojavijo nove. Nato ugotoviš, da, ker jim ne namenjaš prevelike pozornosti, se jih pojavlja vedno manj, a se še vedno pojavljajo. Pojavljajo se, a ti veš da niso tvoje, dokler jim ne nameniš pozornosti. Šele s pozornostjo se zlepijo s teboj, saj ti je tematika teh misli vseč in se pojavljajo nove, ki gredo vedno globlje v določeno oz. izbrano temo ...

Padeš v spiralo misli o določeni temi.

Takrat si pa že ujetnik "svojih" misli in že nisi več v prvinski resnici, ampak se pomikaš po astralnem svetu misli in idej ...

*

Ko ti je TO dovolj,
ti je vse jasno.

*

VIP.

Werry important prisoner.

To so skoraj vsi podjetniki, ujeti v "svojo kapitalistično" igro, ki se je učijo igrati.

Igra pa nima konca.

Neskončna rast ...

*

Not to be special is special.

Being ordinary is extraordinary.

For all the others.

*

Ko prideš do konca, veš, da si prišel do konca.

Ne rabiš potrditve nikogar, saj na koncu nikogar ni.

Niti tebe.

Vse je, a tebe ni.

Um utihne ...

*

Če preveč skrbiš za svoje zdravje, si bolan.

Kdor preveč skrbi za svoje zdravje, je bolan.
Le bolan preveč skrbi za svoje zdravje.

*

Četudi (trenutno) nisem v nirvani, vem, da (v bistvu) sem v nirvani.

*

Om namah Šivaja.

Naj se zgodi, kar se mora.

Svet se vrti po karmičnih zakonih in samo zavesten oz. zavestno navzoč človek ima možnost izstopiti iz kroga karme, kar pa ne pomeni, da jo lahko spremeni.

Kot pravi Vili, lahko morda vpliva na manjše lepotne popravke, a v globalnem smislu ne more vplivati na tako ogromno maso, ki se premika v neko smer.

Lahko le izstopi iz karme, kar pomeni, da spusti svoj notranji upor in opazuje (iz središča kolesa) čudovito igro maye (na obodu kolesa) v svoji konstrukciji in dekonstrukciji, saj je vse val. Vse je minljivo.

Ker večina ljudi ni zavestna, delujejo po svojih karmičnih predispozicijah avtomatsko, robotsko.

Ti, kot duhovni iskalec oz. bolj zavesten človek, začneš še bolj trpeti in si žalosten, ko gledaš to destrukcijo družbe okrog tebe.

Ponovno si v krogu karme, in tu boš, dokler se ne boš nehal notranje upirati.

Takrat boš videl, da je vse točno tako, kot mora biti, v skladu z duhovno ravno ljudi. Ničesar drugega si niso zaslužili. Hodijo po poti križa in samo skozi trpljenje bodo morda spoznali svojo "zblojenost". Morda bo takrat prišlo do spremembe ...

Na napakah se učimo. (To je logika vrtca, ne višje inteligence.)

Če bi ljudje razumeli osnove delovanja karme, bi se verjetno obnašali drugače.

*

Družbe ni, obstajajo le bolj ali manj zavedeni(zmanipulirani) posamezniki.

*

Indija, 14. marec 2025.

Koliko ljudi, koliko čebljanja, koliko si imajo za povedati, kolikšen pretok informacij ... Kako oz. s čim se hrani astral? ... Neverjetno!

*

Naši ritriti so zlata vredni!

Tišina je srebro, notranji mir je zlato!

*

Ob vsem tem čebljanju mase ljudi v trajektu in glede na to, da indijskega jezika prav nič ne razumem, sem kot zunanji opazovalec – poslušalec le neobremenjeno poslušal in zdelo se mi je, da poslušam mantro. Ne zdelo. Slišal sem mantro. Ta kaos, čebljanje stotine ljudi se pretvori v organizirano ritmično mantro.

Neverjetno.

To je ta OM, zvok zemlje oz. zvok vesolja.

*

Moj sin pa cele dneve meditira.

Ma boljše, da meditira, kot da cele dneve sedi in ne dela nič.

*

Ko se enkrat naučiš trpeti, potem znaš trpeti z stilom.

*

Vsi ljudje so bude, vsi so mojstri, ki ti dajejo lekcije in preverjajo, kako daleč si v duhovnem razvoju prišel.

*

Ljudje božji.

Ne ljudje božji,

ljudje bogovi.

*

Postati Buda je primerljivo z semeni hrasta.

Vsako leto jih na njem zraste na milijone, a ko jih odvrže na tla pod njim ni prave gneče (mladih dreves), kljub temu, da so tla tako plodna, da je on sam zrastel v mogočno drevo.

Vsa semena (ljudje) pa imajo možnost, potencial postati drevo (Buda).

Vsa so že drevo (Buda), le da tega še ne vedo oz. se tega ne zavedajo.

Seveda je veliko odvisno od okoliščin, ki pa si jih lahko v veliki meri človek sam kroji.

Vsa ostala semena, ki niso vzknila, bodo zgnila v zemlji in postala humus, ali jih bodo pojedli ostali živi organizmi (vrnila so se v praznino, v energetski potencial).

Energija semena, ki se razgradi, gre v izvor oz. potencial, iz katerega lahko zraste nova oblika energije (življenja). Nič ne gre v nič.

Zakon o ohranitvi energije še kako drži.

*

Če boš priden, boš šel v nebesa.

Ni res.

Če boš pozoren, boš šel v nebesa.

Ni res, a si že bližje.

Če boš pozornost sama, se ti bodo nebesa (sama) razodela in videl boš, da si že ves čas živel v nebesih (raju, nirvani). Samo zaradi filtra svojih misli nebes nisi videl.

*

Da bi našel Ljubljeno,

moraš sam postati Ljubljeno.

(Rumi, *Pot domov*, str. 20)

Da bi našel praznino, moraš sam postati praznina

(G. V.)

*

Jaz sem razsvetljen.

V trenutku, ko to le pomislim, že nisem.

Ko spet utihnem, sem.

Jaz sem ... !

Jaz ... !

*

Kljub temu, da si okusil oz. celo bival v nirvani (evforiji lepote), se odveži tudi od nje, in je ne priklicuj nazaj. (Opusti preteklost.)

Samo bodi, to je dovolj.

To je to.

In spet si v njej.

*

Mojster ve, da je mojster, učenec ve, da je učenec, prav tako pa učenec ve tudi, ko ni več učenec.

Vloge, ki jih sprejemamo, so tu z razlogom. Pomagajo nam dvigniti duhovno zavest in jih preseči.

Ko jih vse presežeš, lahko z nasmeškom ponovno igraš katerokoli vlogo.

Vlogo berača, smetarja, direktorja, mojstra, katerokoli ...

Riblja čorba: Lekar, pekar, apotekar, kolar, sotlar, mogao sam biti ja, bilo šta!

*

Princip življenja je v predaji, opuščanju, "letting go".

Vsako trpljenje se konča s predajo.

Lahko se mučiš in maltretiraš leta, dokler se toliko ne izmučiš, da spustiš in se predaš (sprejmeš stanje takšno, kot je).

Če bi bil moder, bi to lahko storil v trenutku.

V tem trenutku, tukaj in zdaj.

V edinem trenutku, ki zares obstaja, saj časa ni.

Slej ko prej boš moral spustiti, če ne prej, v trenutku smrti.

Zato je smrt tako lepa, tako ekstatična, ker hočeš nočeš, moral si spustiti. In bil si sam.

Dopis:

Kakšnemu mojstru bi bilo fascinantno opazovati, koliko energije premoreš za borbo ega proti dejstvu. Neverjetno, koliko energije imaš, da se lahko tako dolgo in zavzeto boriš za ohranjanje iluzije, ki nima veze z resničnostjo (z dejstvi, s takšnostjo). In kakšna potrata vitalne energije, ki bi jo lahko usmeril v kreativnost in dviganje zavesti, ne pa v samodestrukcijo.

Glede na to, da mojstru ne verjameš, te on lahko le fascinirano opazuje in čaka, kdaj bo nastopil trenutek, ko se boš zlomil, ko boš zaradi preutrujenosti moral spustiti, če želiš preživeti, saj visiš nad tanki liniji med življenjem in smrtjo.

Če si se odločil za smrt, greš v ponovni reinkarnacijski krog (prav nič nisi rešil), če pa si se odločil za življenje, si moral spustiti. Ko se boš skozi različne izkušnje trpljenja naučil, da je edina rešitev sprejeti dejstva in iti naprej, boš duhovno rasel in zorel do trenutka, ko boš ugotovil, da lahko spustiš oz. sprejmeš dejstva takoj. Tako si skrajšaš čas trpljenja na minimum, oz., sploh več zares ne trpiš. Potem z nasmehom ugotoviš, da, ko se enkrat naučiš trpeti, potem znaš trpeti s stilom.

Ko ugotoviš, kaj je lekcija, ki se jo moraš naučiti z trpljenjem, lahko spustiš.

Spusti takoj, saj se vse dogaja po božjem (karmičnem) redu in vse je točno tako, kot mora biti.

Ni napak, le sprejmi ...

In pojdi dalje.

*

Buda / Bodhisattva.

Večina ljudi deluje iz ega, iz svojih misli, iz svojih želja, v iskanju sreče in zadovoljstva.

Le Buda deluje iz praznine.

Kljub temu deluje, a on je že miren, srečen in zadovoljen.

To je nekarmično delovanje.

Samo delovanje je sicer še vedno karmično, vendar Bude posledice več ne zanimajo.

Om namah Šivaja, si reče. Naj se zgodi, kar se mora. In po najboljših močeh deluje naprej.

Ves čas je povezan s praznino. Z energetskimi tokom, ki izhaja iz nje.

Dvignil se je nad karmo, kar pomeni, da zavestno biva v toku, zasidran je v njem.

Zasidran je v opazovalcu.

On je ves čas miren, pa naj pride karkoli, saj ve, da je to le izraz energije (oceana), katere del je tudi on sam. On ve, da je tudi sam ta ista energija, in karkoli pride zanj ni ne dobro ne slabo, ampak le golo dejstvo, izraz te energije. Vseeno je, kaj pride. Vse je ena in ista energija, ki se izraža na neskončno različnih načinov. Zanj ta energija nima več predznaka + -, dobra, slaba, ampak jo le spoštljivo opazuje; opazuje v njeni najčistejši obliki zgolj kot energijo. Razlika ni več v predznaku, ampak le še v intenziteti.

Bližje kot si praznini, intenzivnejša je energija.

V oblikah, mislih, čustvih, v vsem, kar naša čutila lahko zaznajo.

Glede na to, da imajo naša čutila omejen razpon frekvenc, ki jih sploh lahko zaznavajo, se ta energija izraža tudi v svetu, ki ga mi ne vidimo in ne čutimo, pa vendar je.

*

Očetu

Blessed are the poor in spirit, for theirs is the kingdom of heaven.

Blessed are the poor in knowledge, for theirs is the kingdom of heaven.

Ko pogledaš zvezde, ti preveč veš o zvezdah. Imaš preveč znanja. Tako mi takoj pokažeš

Oriona, Saturna, Venero, Severnico, Veliki voz, Mali voz ...

Preveč znaš, zato ne vidiš zvezd. Vidiš Veliki voz – simbol, ki ga je um poimenoval Veliki voz, in izhaja iz misli. Tako da, ko ti gledaš zvezde, gledaš misli, naučene koncepte, imenske konstelacije, ki so te jih naučili v šolah, si jih prebral v knjigah ...

Ko boš samo gledal, ne da to, kar gledaš, poimenuješ, boš morda videl zvezde. Dejstva brez zgodovine pogojevanja, ki so nam jih vcepili v glave. Takrat se lepota šele razodene.

*

Drevo ni drevo, ni le les, material, je živo bitje, izraz energije, ki je vse ustvarila. Domačini na Kozjaku pravijo: "Grem v lejs." ali "Bil sem v lejsi." Ne rečejo, da gredo v gozd, ampak gredo v "lejs". Se pravi, za njih je gozd les. Kdaj drevo postane les? Ko ga posekaš? Ko ga nažagaš v deske, v trame ... ? Kje je meja?

Kdaj noč postane dan in dan postane noč?

Kdaj zaspiš, v katerem trenutku?

*

Šport ni tako zasvojljiv le zaradi tega, ker v vsakem ekstremu, ko se spraviš na mejo življenja in smrti, misli odpadejo in doživiš trenutek tukaj in zdaj, se pravi raj. Šport je zasvojljiv predvsem zato, ker vsakemu naporu nujno sledi sprostitvev, med katero ti je vseeno, kaj se okoli tebe dogaja. Ti se moraš vrniti v praznino, da si odpočiješ, da se regeneriraš, da se re-energetiziraš.

Bolj naporno (oz. kvalitetno) kot si vadil, bolj kvalitetna (oz. sproščujoča) bosta sprostitvev in zadovoljstvo.

Jin – Jang; vrh vala – dolina vala; dan – noč; napor – sprostitve ...
Svet dualnosti!

*

Sonce – Luna

Sonce sije.

Luna ne sije, ampak le odseva svetlobo sonca.

Če sonca ne bi bilo, lune ne bi videli, ker se v temi (praznini) ne bi videla. Torej, če je ne bi videli, tudi lune ne bi bilo – z našega zornega kota.

Obstajala bi le kot potencial kvantnega polja (praznine) in dokler je ne bi osvetlila svetloba zavesti (sonca), je ne bi bilo. In smo že pri kvantni fiziki in »double split« eksperimentu, kjer se fotoni lahko obnašajo kot val (informacija, energija) ali kot delec (atomi, materija, vidni svet). Odvisno od (zavesti) opazovalca.

*

Drevo je Buda.

Stoji, raste in ne obsoja. Obstaja kljub vsem pripekam, suši in viharjem, drevo nudi senco, zavetje, oglasni prostor za izkazano mladostno zaljubljenost ...

Na njem vsako leto zraste na milijone semen, ki imajo možnost postati podobno drevo (Buda). Od njih se odveže in jim pusti, da sama najdejo pot do vzklitja oz. do nastanka odraslega drevesa. Veš čas pa jim stoji ob strani kot vzor. Kako mogočni bi lahko bili, če bi sledili poti in, če bi se zunanje okoliščine poklopile!

A kot pravijo mojstri, ko si ti na poti (k razsvetljenju oz. kakršnemu koli drugemu cilju), takrat tudi veselje (cilj) prihaja tebi naproti.

Z enako hitrostjo kot greš ti proti cilju, prihaja cilj proti tebi.

Pri tem se pojavi vprašanje, ali ti hodiš proti cilju, ali si ti v mirujočem položaju in cilj prihaja k tebi, ali pa se simultano približujeta vsak s svoje strani?

Wuawwww...

*

Ne razumem, kako ni interesa za človeka (živega Budo), ki te za roko popelje v raj. V bistvu se je vrnil iz raja, ker ve, da v njem ne more sam tako uživati kot bi lahko v družbi ostalih Bud.

Vrnil se je nazaj v svet dualnosti in trpljenja, v katerem tudi sam nekoliko trpi, le zato, da še ostalim zainteresiranim pokaže pot v raj. Ves čas pa ohranja stik s praznino preko tanke in krhke energetske vrvi (popkovine).

Ta vrv se lahko v trenutku nepazljivosti (pod vplivom misli, čustev, energij drugih ljudi ...) pretrga in spet je izgubljen v mayi (v svetu dualnosti, ekstremov in trpljenja).

Vse, kar mu ostane, je vedenje (na podlagi predhodne izkušnje), da raj (nirvana) res obstaja in pozna pot do tja, saj jo je že velikokrat prehodil. Tja in nazaj, vedno znova se vrača po nove Bude, ki še ne vedo, da to so.

Lahko bi ostal v stanju blaženosti in se dokončno pri najvišji zavesti razgradil nazaj v praznino, pa se ne.

To je najvišje oz. eno in edino pravo sočutje.

Preprosto, to je sočutje. Ljubezen.

Hvala, Vili, največji Bodhisattva, kar jih poznam.

*

Ne išči efektov v meditaciji.

Najlepši in najgloblji efekti pridejo sami, ko se najbolj sprostiš in prepustiš.

*

Bolj ko si v stiku s praznino, manj fizične hrane potrebuješ, ker gre za energijo, in ti je imaš dovolj oz. v izobilju. Manj ko si v stiku z njo, več hrane potrebuješ in si je tudi želiš, kot kompenzacijo za energijo izvora.

Zato se reče "comfort food". Z njo zamegljuješ nelagodje, ki ga občutiš le zato, ker nisi v zavestnem stiku z izvorom.

*

Kaj je elektrika?

Na to vprašanje še nimamo pravega odgovora, čeprav jo vsi uporabljamo.

Kaj je zavest?

*

Buda živi v moji ulici.

Buda živi v isti ulici.

Vsi, ki živijo v isti ulici, so bude.

*

Za Vilija

Čisti računi, dobri prijatli!

Nič mi nisi dal, pa vendar si mi dal vse! (Več kot bi si sploh lahko predstavljal.)

Nisem vedel, da je stvarnost tako čudovita (raj je vedno bil tukaj).

Za to bi dal vse, a vem, da veš, da sem moral dati vse, da sem to lahko videl.

*

"Jaz sem bil en teden razsvetljen."

Ne moreš biti en teden razsvetljen, naslednji pa ne več.

Glede na to, da čas ne obstaja.

Čas je um.

Ali si ali nisi.

Izstopi iz časa (uma) in si razsvetljen.

*

Vsak nosi svoje breme, le Buda ga je odvrigel, zato hodi po svetu lahkotno, kot peresce, kamorkoli ga veter pihne, ali pa se postavi kot kamen in ga nič ne more premakniti. Izbira je njegova.

*

Že *Osho* je rekel:

The higher you go, the less weight you can carry.

When Hilary went on Mount Everest, he and his sherpa had to throw away almost everything. The higher they went, the more excess weight they had to drop.

On the top, they had almost nothing.

Just the clothes, nothing else.

*

Zato se na ritritih ne govori.

Ker bi se naj ukvarjal le s sabo.

Sebi ni treba ničesar verbalno povedat, saj ti si že ti.

Ko govorimo, se večinoma ukvarjamo z drugimi oz. z drugim (okoljem, materialnim svetom, z iluzijo, z mayo ...).

*

Ne stori tega (človeku, stvari, vsemu, kar je), kar ne želiš, da bi storili tebi.

To ima globlji, ne le praktični pomen.

Ko enkrat spoznaš, da je energija, ki si ti, popolnoma ista energija, ki jo ima drevo, kamen, vse ...

In ko veš, da si to ti.

Tatvam asi!

Ti si ta energija.

Potem veš, da, karkoli storiš, dobrega ali slabega, s takšnim ali drugačnim predznakom, storiš samemu sebi. (Vplivaš na to energijo.)

Saj ti si ti, ti si tudi ta energija, kot energija vseh ostalih bitij in stvari, energija vsega.

Jaz sem ti in ti si jaz. Love forever!

To se mi sicer zdi, da je še vedno delno pogojena ljubezen, saj veš, da si to ti in si ne želiš škodovati, saj že poznaš zakon karme.

Brezpogojna ljubezen pa je drevo, cvetlica, ti brez misli, v stiku z energijo vsega, oz., ne le v stiku, ampak čisto vedenje, da ti to si. Tatvam asi!

*

Smrt je razsvetljenje.

Kako dosežemo razsvetljenje?

Z ne-doseganjem.

Z opuščanjem.

"Letting go."

Če ne prej, boš moral vse opustiti v trenutku smrti.

Smrt v vsakem trenutku = razsvetljenje = ekstaza.

*

Hahaha ...

Ostali so še vedno v času.

*

Čas je misel (preteklost in prihodnost)

Ko si v tu in zdaj,

časa ni,

ker misli ni,

in razodene se raj,

večni tu in zdaj.

*

Jin-Jang je simbol maye (sveta dualnosti).

Prava resnica je praznina.

Mirujoča os, okoli katere se Jin-Jang vrti.

*

Svet (narava) obstaja brez razloga.

Vse, kar pa mi ustvarjamo, je z razlogom. Ustvarjamo z namenom, z ciljem, z mislijo ...

A kljub temu narava (praznina) sprejme vse nazaj, vase, saj je vse minljivo.

*

Zakaj je drevored tako lep?
Ker pride do izraza praznina, med vrstami dreves.

*

Zakaj je *Viljeva igra* tako nevarna in mejna?
V bistvu samurajska.
Zato, ker se izpostavlja ljudem, ki jim lomi ego oz. prepričanja (si ga lomijo oz. si jih lomijo sami).
In dokler človek ni dovolj zavesten, je lahko reakcija na to avtomatska, naučeno obrambna, posledica globoko zakoreninjenih pogojenosti, kar je lahko zelo nevarno.
Vseeno so (smo) to odrasli ljudje, ne otroci, ki se lomijo in razgrajujejo na prafaktorje.
Konec koncev na tatve, osnovne elemente univerzuma.
Vse spoštovanje temu pogumnemu človeku (Budi), ki deluje iz sočutja, da bi ljudem, ki jih lomi, pomagal.
Pa ne bi bilo treba, saj s tem tudi sam sebi komplicira življenje in svoje učence oz. ljudi, ki želijo vedeti, zavestno vključi v svojo karmo.
A ima izbiro? (Karma?)
Jaz mislim, da jo ima.
Samo zavesten človek – Buda – ima izbiro.

*

To je to, kar sem vedno iskal!
To je to, kar so vsi večno iskali!
To je to, kjer smo večno vsi živeli!
Tako blizu in vendar tako daleč.
Jaz sem to!
Vse je to.

*

Svet je lep (raj).
Družba je bolna (ker operira le v umu).
A obstaja zdravilo.
Imenuje se (za)zen.

*

Ljudje, ki pometajo listje, so preveč v mislih.
So perfekcionisti.
Ljudje, ki so preveč v mislih, pometajo listje. (Sizifovo delo.)
Ne dovolijo perfekciji, da se razodene.
Želijo po svoje, po mislih (po načrtih uma), in če ni tako, potem trpijo.

*

Pantomimik je blizu resnice,
zna se ustaviti.

*

Žaba skoči v ribnik.
Cmok.

*

Dragi Vili,

ti si me vodil od potencialnega kriminalca do potencialnega svetnika.

Od upornika brez razloga do vrhunskega plavalca s tokom.

Ooommmmmmm ...

Pot sem sicer prehodil sam, a vodil si me ti in mi kazal pot.

*

Tudi šerpe so bodhisatve.

Vodijo ljudi na goro, da se lahko ti kasneje kitijo, kakšni strašni alpinisti so.

Šerpe pa ostanejo brez slave in naslednji dan že vodijo naslednjega otročaja na vrh. Ker si je otrok pač to zaželel in hoče, da se mu želja izpolni.

Ko je bil majhen, si je tako želel sladoled, zdaj si pač želi Everest.

Največji sladoled na svetu.

*

Telo čutimo le zaradi napetosti in blokad.

Če smo popolnoma sproščeni, telo izgine.

Ostane samo zavest.

Jaz sem ...

Jaz ...

O tem so govorili že astronauti. O izventelesnih oz. breztelesnih izkušnjah med oz. pred spanjem v breztežnem prostoru.

Telo se ob sprostitvi v breztežnem prostoru najprej pokrči v vseh sklepih na sredino (agonistov in antagonistov), tako da je najmanj napetosti v mišicah. To pomeni, da najmanj živčnih impulzov mišičnega vretena in Golgijevega tetivnega aparata prihaja v možgane. To je kinestetika, občutek o položaju telesa v prostoru. Koordinatni sistem, glede na senzorni feedback, ki ga v breztežnem prostoru v veliki meri izgubimo, izklopimo oz. ne daje veliko impulzov. Niti gravitacije ni.

Če se v tem stanju astronaut globoko sprosti, telesa ne čuti več. Lahko ga vidi, a občutek je kot, da ga ni oz. on ni v njem, saj ga ne čuti več. Tako pride do izventelesne izkušnje, kjer zavest lahko opazuje telo, kako lebdi v prostoru. To pomeni da zavest (jaz) ni nujno lokalizirana v telesu, ampak, če lahko opazujemo lastno telo od zunaj, potem je zavest prosta kot ptica in lahko gre ter opazuje iz kateregakoli kotička vesolja, prostora, torej praznine. Temu fenomenu pravijo astralno potovanje, ki ni le plod domišljije ali dobre vizualizacije.

*

Jaz sem učitelj, a ne morem delat v šoli (v takšni rigidni organizaciji). Tako kot je Vili svetnik, pa ne more delat v cerkvi (v takšni rigidni organizaciji). Problem ni podajanje znanja. Problem je v organizaciji, ki ne dopušča svobode in duši, pritiska na duše, ki bi rade svobodno letele.

*

Zapravljati že znam kot milijonar, zdaj moram samo še zaslužiti kot milijonar.

*

Vedno tanjše knjige berem.

*

Znebi se svojega govorjenja in knjig. Najbolje je, da On postane tvoja knjiga.
(Rumi, *Pot domov*, str. 468)

*

Zdravstvo je nastalo iz sočutne pomoči ljudem pri njihovem zdravju, vendar, ko je zdravstvo počasi, neopazno, sprejelo ekonomski model rasti, se je spremenilo v narcisoidnega odvisnika z večvrednostnim kompleksom, ki potrebuje vedno več bolnikov, da lahko sledi svojim ekonomsko-političnim ciljem po vedno večjih dobičkih in vedno večji moči.

Model večne rasti nas uničuje.

*

Zima je.
Gosi se zbirajo.
Sorodne duše letijo skupaj!

*

Ne tisti, ki govorijo isti jezik, temveč tisti, ki delijo enake občutke, razumejo drug drugega.
(Rumi, *Pot domov*, str. 149)

*

Zakaj ima meditacija vpliv na širšo okolico, četudi nihče ne ve za nas, ki meditiramo? Ker smo mi to, in je vse to; mi s svetlobo (z vibracijo) oz. s prečiščeno energijo vplivamo na energijo (auro) zemlje in okolice.
Ker okolice ni.
Jaz sem to.

*

Videl sem raj, tukaj in zdaj.
Vidim raj, tukaj in zdaj.
Gledam raj, tukaj in zdaj.

*

Ko imaš enkrat dovolj energije, ki neovirano teče skozi tebe, je vsak dan lep sončen dan.

*

Vsak dan je popoln za Ljubezen.
(Rumi, *Pot domov*, str. 555)

*

Buda živi v isti ulici.
Mnogo jih je, a le eden to ve.
In živi.

(V bistvu vesta vsaj dva, tisti, ki je Buda, in tisti, ki ga opazi. Le Buda lahko prepozna Budo.
Vsi smo Bude, le da tega še ne vemo.)

*

Energija in zavest.
Kakšna je povezava?

Ali je to »double split« eksperiment?
Energija je val – valovna dolžina.
Zavest je delec – materija, foton, atom.
Oboje je isto, le z drugega zornega kota.
Oboje izhaja iz istega vira.
Iz praznine.

*

Jaz sem to.
In energija in materija,
oboje je izraz praznine.
Zato reiki funkcionira.
Zato funkcionira energetiziranje hrane, vode, prostorov, materije.
Ker je vse ista energija, vendar v drugačni obliki.

*

Telo je kot firma,
d.o.o. – družba z omejeno odgovornostjo.
Jaz sem super, a firma ima težave (boleznj).
Tako sem jaz z luskavico.
Jaz sem super, telo pa ima neke težave in se lušči.

*

Če si Buda, živiš v nirvani.
Če si v umu, pa živiš v svetu odvisnem od "tvojih" misli.
Nekaterim je lepo (pretežno pozitivne misli – optimist), nekaterim malo manj (pretežno negativne misli – pesimist).
Osho pravi, da je svet zrcalo.
Kakršen si, takšen je svet.

*

Svet je takšen, kot ga dojemaš. Ne gre za to, kaj vidiš, temveč, kako vidiš. Ne gre za to, kaj slišiš, temveč, kako slišiš. Ne gre za to, kaj čutiš, temveč, kako čutiš.
(*Rumi, Pot domov, str. 529*)

*

Vprašal sem nihalo in pravi, da jaz nisem to, ta energija, ki jo slišim.
Jaz sem čista praznina, iz katere ta energija, kot pojavna oblika, izhaja.
Praznina nima lastnosti in je totalno neopredeljiva.
Iz nje pa izhajata energija in zavest.
Zvok in svetloba.
Kdo pa sliši to energijo?
Opazovalec – zavest.

*

Vse droge tega sveta bi ti radi prikazale lepoto in perfekcijo realnosti, takšne, kot je.
Zakaj je vse tako perfektno, tudi kaos?
Ker je vse ista energija, v tisočeri različicah oz. oblikah.
V bistvu je vse tako lepo, ko nam misli več ne filtrirajo pogleda in vidimo izvorno energijo neposredno, še vedno pa v obliki tisočeri različic, zvokov, barv, čustev, misli, občutij ...

Neomejeno število oblik izvirne energije, ki prihaja iz praznine.

Praznino so znanstveniki zmotno zamenjali s prapokom, čeprav budisti že od nekdaj, v pisni obliki pa vsaj 2500 let, uporabljajo pojem praznine, iz katere (sedaj) vse spontano nastaja in se vanjo vrača.

Vse to se dogaja brez vzročno posledične povezave, kar tako, iz kaosa samega.

Iz kaosa spontano nastane red in nato iz reda ponovno kaos.

Ko smo v tukaj in zdaj, se nam kaos prikaže v vsej lepoti in morda vidimo red v kaosu, če pa že ne red, pa popolno lepoto.

Tako kot ima tudi dobra glasba napake, tako tudi dober slikar nariše nepopolnost, ki se nam zdi popolna in realna, saj je takšen tudi naš svet.

*

Raj je izginil, spet sem v mayi. Zgleda, da sem se navezal nanj, saj mi ni več tako lepo, ni več ekstaze ...

Ne naveži se niti na raj oz. nirvano.

To je, kot kaže, poanta te lekcije.

*

Modrost pomeni pravilno, zdravilno delovanje zase in za vse ostale.

*

Ta tišina, ta mir cel vikend, že od petka do nedelje.

*

Kdor opazi živega Budo, je Buda.

Ne moreš ga videti, če sam nisi Buda.

Buda je le simbol, živi opomnik realnosti oz. takšnosti.

Takšnost je tukaj in zdaj.

*

Koliko dela, "trpljenja", kavic in čikov, da sem ustvaril hiško, kjer se bom končno lahko usedel in meditiral.

Hahaha ...

Usedi se in meditiraj.

Ne rabiš hiške, oz., vseh možnih pogojev, preden lahko zares začneš.

To je iluzija.

Samo bodi in to je najvišja oblika meditacije.

In hkrati najbolj preprosta stvar na svetu.

*

Vili,

kakšno stopnjo uspešnosti pa imajo tvoji učenci oz. učenci tvoje šole?

Če je cilj življenja, življenje samo, potem dosega vrhunske rezultate.

Vsi so še med nami.

*

Zakaj imajo lahko bioenergetiki problem z prevzemanjem bolezni oz. paketov karme ljudi, ki jih zdravijo?

Zato ker, ko bioenergetik zdravi, vstopi v tu in zdaj, kjer opazovalec postane opazovano. To pomeni, da se energetsko (avrično) združi z bolnikom, ki ima razbito, raztrgano, neharmonično avrično polje. Komaj po združenju svojega in bolnikovega energetskega polja lahko začne manipulirati z bolnikovim energetskim poljem. Proces je dvosmeren in energije se prenašajo v obe smeri. To pomeni, da medtem, ko energetizira bolnika, bolnik deenergetizira njega in posledično lahko zboli oz. prevzame karmo bolnika. V prednosti je le zato, ker zna z energetskimi vajami, tehnikami čiščenja in meditacijo, ponovno vzpostaviti red v svojem energetskem polju.

Zato so najboljše metode bioenergetskega zdravljenja, npr.: reiki, Domančičeva in podobne, saj pri njih energija, s katero bioterapevt manipulira, ni njegova, ampak je božanska (izvorna) in skozi terapevta samo teče v bolnika. Bioterapevt je le prevodnik, antena, ki je sposobna v veliki meri sprejemati in prevajati izvorno vitalno energijo. S tem je zaščiten, da ne ruši svoje energije in ga zdravljenje ne izpije, ampak ga napaja.

Po tovrstni terapiji se oba počutita bolje. In terapevt in bolnik. Skozi oba je tekla izvorna, torej zdravilna energija. Oba sta močnejše energetizirana, kot sta bila pred terapijo.

*

Jaz ne dajem svoje energije.

Jaz sem kot rdeči križ.

Jaz dajem le to, kar dobim.

(Je rekel *Viktor Jagerinec*, vrhunski bioenergetik, legenda.)

*

There is no lazy way to truth!

*

A man without debt has no reason to work.

*

First do nothing,

than less than nothing.

*

Relax harder!

*

Kako je lahko karma vzročno-posledična, če pa svet obstaja brez razloga oz. vzroka?

Če se stvari dogajajo brez razloga oz. vzroka, torej spontano?

*

Iz največje drame pride neustavljiva volja in namera, da spoznaš skrivnost sveta (življenja).

Vzrok, zakaj trpimo.

To so misli, čustva, se pravi um.

Spoznaj um!

*

Še ko grem scat (lulat), vidim lepoto curka in kapljic, ki letijo naokrog in se odbijajo od raja (nirvane).

Vse je raj.

*

Opazovalec.
Od daleč je svet lepši, zato ohranjaj razdaljo.
Z višine je svet lepši, zato ohranjaj višino.
Be high!
On Life.

*

What drugs are you on?
I Am...
High on Life.

*

Edina gotovost v življenju je negotovost.
Ko začneš uživati v negotovosti in jo sprejmeš kot dejstvo, postaneš gotovost sama.
Postaneš gotov.

*

Tako kot se bršljan zažira v drevo, tako se ostali zažirajo vate.
Kar se ti dogaja, ko ti zmanjka zavestne navzočnosti.
Plevel pusti na miru le mogočna drevesa, vanje se ne zažira.

*

Ko oz. ker si globoko v praznini, vse oblike postanejo čudovite.
Praznina, torej, to, kar si ti, se čudi svoji lastni ustvarjalnosti.
Neskončnim oblikam.
Kar pomeni, da praznina zavestno opazuje samo sebe.
Opazuj opazovalca.
Opazovalec in opazovano sta eno.
Ena in ista energija ...
Zavest opazuje energijo, oboje pa izhaja iz praznine.
Ko opazovalec (zavest) ugotovi, da je to (energija), opazi, da je tudi vse ostalo energija. Nato ugotovi, da energija opazuje energijo v neskončno formah oz. pojavnih oblikah in se radosti (veseli) vsega. Opazovalec postane blažen, pa vendar tudi blaženost (bliss) opazuje in se vrne v praznino.
Metoda »ne ti« »ne ti«; ne to ne ono, išči dalje ...
Razišči praznino samo ...
Ugotovi, kdo ali kaj si.

*

Za najbolj nasmejanimi obrazi se skrivajo največje drame.
Večja kot je drama, z večjo, bolj veselo masko jo lahko prekriješ.

*

The more things you have,
more things have you.
Vsaka stvar zahteva vzdrževanje.

*

Manj je več!

*

Nekateri ljudje pa res izgovorijo vsako misel, ki jim prileti v um. Zaradi tega so za okolico izredno naporni, saj jim ostali morajo slediti. To za večino ni lahko.

Ob svojih mislih moraš slediti še mislim drugih. Te pa si lahko tako hitro sledijo, da si na meji, da se ti strga. Preveč informacij, preveč naenkrat vodi v preobremenjenost procesiranja možganov.

Ko se začneš upirati, imaš še večji problem, saj se tvoje uporne misli začnejo mešati s sledenjem izgovorjenih misli naporenega človeka in zgodi se, da imaš v sebi dvakrat večjo gnečo misli, kot si jih imel prej, ko si se ukvarjal le s svojimi mislimi.

V sebi imaš večji konflikt, večji kot ga ima človek, ki te bombardira s svojimi mislimi. Zanimivo.

Rešitev je le vstop v tu in zdaj, sočutno poslušanje, brez notranjega ugovarjanja (konflikta). Utihni in boš našel.

*

Sem religiozen človek, a brez religije.

Nisem kristjan, pa tudi budizma nisem tako podrobno naštudiral, da bi lahko trdil, da sem budist.

"Nitko i ništa."

Praznina.

To sem jaz.

Jaz sem ...

Jaz ...

*

Ne predavaj, preden ne dosežeš (se ne razsvetliš).

Ne predavaj o razsvetljenju in raznih vzrokih ter rešitvah za bolezni, če nimaš lastne izkušnje.

To je tako, kot bi prebral 50 knjig o avtomobilskem motorju in začel avtomehanikom predavati, kako je treba popraviti motor in kje je vzrok težav.

Smejali bi se ti, saj iz prakse dobro vedo, da ima lahko en simptom veliko različnih vzrokov.

*

Vsak korak, ki ga naredimo po travi, pomeni, da smo jo poškodovali, zvili, poteptali. A kakor po čudežu, z neizmerno voljo po življenju, se trava zmeraj postavi nazaj. Je uporna, ne pusti se kar tako uničiti.

Tako tudi družba hodi po nas, a naša naloga je, da ne klonemo. Pustimo se zviti, brez upiranja, saj vemo, da se bomo v trenutku, ko zunanji pritisk popusti, postavili nazaj.

*

Ko te svet spravi na kolena, si v idealnem položaju za molitev.

(Rumi, *Pot domov*, str. 539)

*

What a strange existence it is, to live only in others peoples imaginations.

*

Drevesa se zibajo,
v meditativnem zibu.

*

Vloga učitelja je še najvišja vloga, sprejemljiva ljudem v umu.

Nad tem ni več vlog, je samo še takšnost, tu in zdaj, nirvana.

Le te pa ljudje ne morejo razumeti, lahko le čutijo mir in sočutje, ki seva iz takega človeka.

V bistvu čutijo radiacijo energije praznine, ki teče skozi Budo in ima nepojasnljive, magnetne lastnosti privlačnosti.

Človek, ki je odvrnil vse maske, sije izvirno energijo. Ta seva iz njega in sveti na vse, kot svetloba, ali še bolje, kot rentgenski žarki.

Verjetno je ta (trenutno še) nemerljiva frekvenca, še bolj subtilna kot rentgen, čeprav ni nujno, glede na to, da jo čutim in slišim.

Ali pa je poslušanje te frekvence le posreden odziv nevronov, ki jih ta energija obliva oz. se ti kopajo v njej (so zgrajeni iz nje, so ena od manifestacij te energije ...).

A če lahko izbrišemo telo, recimo, pri vadbi prana vidije ali med spanjem, potem telo sploh ne obstaja in je le izraz te energije v umu.

To pojasni razne sidije in nenavadne sposobnosti nekaterih ljudi.

V bistvu je energija ozavestila en del sebe, ki je drugi ljudje (izrazi energije) niso ozavestili.

Ostane le še bivanje v takšnosti (v sedanjem trenutku).

*

One moment is enough, than dont let it go.

Dont change it for the mind and endless things,

couse than again you're lost in eternity!

*

Ni vse zlato, kar se sveti.

*

Tako močno in popolno vstopi v tu in zdaj, da zavest ne bo mogla početi več stvari hkrati.

Biti v mislih in biti v sebi.

Izberi sebe.

Postavi si vprašanje kdo sem jaz.

Jaz sem in počakaj (samo opazuj).

Zavest oz. pozornost lahko dela le eno stvar v trenutku. Ker pa si trenutki tako hitro sledijo, se zdi kot, da lahko delamo več stvari hkrati (multitaskamo). V bistvu pa zavest tako hitro skače in preklaplja med eno in drugo aktivnostjo, da se zdi, da delujejo istočasno različne dejavnosti. Ali pa se zdi, da aktivnosti sprejemamo (opazujemo) hkrati.

*

Tako zunanji kot notranji svet je neskončen.

Tako oblika kot praznina sta neskončni.

Oblika je oblika in praznina je praznina.

Oblika je praznina in praznina je oblika.

Enost dvojnosti (dualnosti) in enost enosti.

Če lahko, usmeri svoje zanimanje oz. pozornost na notranji svet.

Zakaj bi rad pojasnil nepojasnljivo?

Samo bodi.

In si vzor, siješ na vse, brez izbire, kot sonce.

Sonce ne izbira in ne pojasnjuje zakaj, kako, s kakšnimi kemičnimi reakcijami se igra, da sije.

Samo sije.

Samo je.

*

Z duhovno vadbo v bistvu razgrajuješ svojo masko. In ko jo do konca (dokončno) razgradiš, uvidiš, da je bilo nositi masko naporno, kar pomeni, da si izgubljal ogromno energije (za ohranjanje maske).

Ko pa uvidiš, kdo oz. kaj si brez maske, si oddahneš, se nadihaš in spoznaš (uvidiš), da šele brez maske dobi življenje in svet, v katerem živimo, res čudežno obliko. Čudež vsepovsod, ampak res vsepovsod in v vsem.

Karkoli pogledaš, je čudežno lepo. Ne bi niti najmanj spreminjal okolice, narave, ljudi ... Vse je super. Vse je tako, kot je. Vse je tako, kot mora biti. Om namah Šivaja!

*

Biti nič je biti vse.

Vse ostalo so egotrip in manipulacije.

*

Ko s pomočjo duhovne vadbe razgrajujemo masko (ego), je lahko zelo boleče. In ko masko uspemo dokončno in popolnoma razgraditi in z veseljem sprejeti, da smo nič, praznina, zrno peska v puščavi ..., si jo lahko ponovno nadenemo z globokim spoznanjem in trajnim vedenjem, da je maska namenjena le za funkcioniranje v tem svetu (v Božanski komediji), v resnici pa mi nismo to.

Tako se na zunaj zdi, da se človek po tem spoznanju ni spremenil, radikalno pa se je spremenil v svoji notranjosti. Ljudje, ki niso dovolj senzibilni, razlike ne bodo opazili, saj človek nosi isto masko še naprej, ohrani isti karakter ... Senzibilni pa bodo čutili nepojasljivo privlačnost do tega človeka.

Pred ukvarjanjem z duhovnostjo človek sploh ne ve, da nosi masko. Ali še huje, ne ve, da maska sploh obstaja. Maska je on in on je maska. Zlepljena sta skupaj. Duša pa trpi, ker ve, da temu ni tako (njen odziv so bolezn). Največji "glumci" v notranjosti najbolj trpijo, a na zunaj (na telesni ravni) se to ne vidi, vsaj ne takoj.

Kasneje (z duhovno vadbo) masko postopoma razgrajuješ. Opaziš, da imaš za različne ljudi in različne priložnosti (funkcije) različne maske. Vedno bolj spoznavaš svojo raznolikost in vse sence, ki te maske spremljajo. Ko masko dokončno razgradiš, doživiš najprej šok, ekstazo, uživaš, kot nisi še nikoli. Ko evforija mine, saj so vse stvari minljive, pa si masko spet nadeneš, saj brez nje v družbi ne moreš obstajati. Družba je svet mask. Ena velika maškarada. Božanska komedija.

Razlika je, da zdaj veš, da imaš masko. Maska ni več zlepljena z tvojo osebnostjo oz. osebo (persono). V bistvu veš, da igraš. In glede na to, da se nevede vsi igrajo to igro maškar, se hočeš nočeš, moraš igrati tudi ti. Če ne, te izobčijo, če ne, si čudak, če ne, se moraš umakniti v planine ... Če ostaneš brez maske, te bodo umaknili oni. Po možnosti v kakšno institucijo, ker te želijo (zlepa ali zgrda) prepričati, da si nadeneš masko in se ponovno igraš z njimi, saj hočejo, da bi bil normalen.

Nadeni si torej masko zaradi lastne varnosti.

A vedi, da nosiš masko.

*

Če za funkcioniranje v družbi že moramo nositi maske, si nadenimo vsaj prijazne maske. Toliko izbire pa že imamo. Ko enkrat spoznamo, kdo v resnici smo, in, kako maškarada deluje, lahko maske izbiramo sami.

*

What leaves, was never ment to stay.

*

As you start to walk on the path, the path apears.
(Rumi)

*

Dialog z Vilijem

G.: Kakšne drame si delajo ljudje!

V.: Dobro vem, kaj je drama, jaz sem bil sedem let direktor Drame.
Hahaha !!!

*

That wich matters is not the matter.
That wich matters is emptiness.

*

Ko si v tukaj in zdaj, si Buda.
Ko nisi, si navaden človek, s karmo in z vsemi problemi, ki jih navaden človek pač ima (si jih naredi).
V tukaj in zdaj ni nikoli nobenega problema.
Problemi se nanašajo na preteklost ali prihodnost.
Za problem je potreben čas, v brezčasju problema ni.
Trik je le sposobnost takojšnjega vstopa v tu in zdaj. Takojšnjega preklopa med Ne-Budo in Budo ter v tvoji zmožnosti, kako dolgo lahko vztrajaš v tu in zdaj. Kako dolgo si lahko popolnoma sproščen in indiferenten.

*

Resnica ni enaka realnosti.
Obstaja toliko realnosti kot je pogledov na svet. Kolikor je umov (ljudi).
Zato živimo v različnih realnostih.
Resnica pa je samo ena.
Resnica je objektivna.
Objektivna realnost, brez jaz-a.
Realnost lahko postane resnica, ko postane ne-subjektivna, brez subjekta (opazovalca) in brez objekta (opazovanega), torej tukaj in zdaj; praznina (šunjata), nedvojnost.

*

Vsa ta teorija in filozofija, vse te knjige in predavanja, te lahko privedejo le do točke, ko uvidiš, da ni druge poti kot vadba oz. zen. Sedenje, zazen, tu in zdaj, zavestna navzočnost.

*

Karme ni moč ustaviti.
Vse, kar lahko narediš, je, da izstopiš, se dvigneš nad njo in uživaš v njeni predstavi.
Izstopiš pa lahko vsak trenutek, z vstopom v tukaj in zdaj.

Enjoy the show!

*

Pot se nikoli ne konča, saj se karma nikoli ne konča.
Zato drži rek: Pot je cilj! In cilj je pot!
Neskončen krog, krog karme.

*

Narava je v takšnosti, je v tukaj in zdaj.
Je, kar je.
Drevesa, trava ... Živa narava se ne upira.
Teče s tokom. Sprejema takšnost.
Ko je vihar, je vihar.
Le z mehkobo se da preživeti vihar.
Kdor je trd in se upira, bo zlomljen.
Ko bo zlomljen, bo spet mehak in nebogljen, da se lahko pozdravi.
Če se upira, bolezen napreduje in upornik umre.
Ne se upirati, naj pride karkoli. Sprejmi, sprosti se ...
"Opusti se i uživaj!"
Uživaj in v drami in v radosti in v trpljenju in v veselju!
To lahko dosežeš le, če postaneš zunanji opazovalec. Takrat si pa že nad karmo.
Samo opazovalec lahko uživa v predstavi Božanske komedije.
Naj se zgodi, kar se mora.

*

Prevzemi odgovornost zase.
Vsak si sam izbere svojo usodo, ker si vsak sam izbere, čemur bo posvečal (svojo) pozornost.
Posledično bo to, čemur posveča (svojo) pozornost, tudi doživljal.
Resnica, ki je neskončna, samo je. Z vsemi svojimi neskončnimi možnostmi.
Resnica je neskončen potencial.
Na tebi pa je, kaj v njej vidiš, čemu posvečaš pozornost.
To pa je tvoja realnost.
Čemur posvečaš pozornost, je posledica tvojih lastnih pogojenosti – tvoje karme.
Karma je tvoja pretekla pogojenost.
Karma je tvoja preteklost.
Ko preteklosti ni, se pravi, ko si vstopil v tu in zdaj, tudi karme ni.
Ti pa še vedno lahko deluješ, a sedaj nekarmično.
Ko preteklosti ni, se pravi, da si v tu in zdaj, s tem tudi prihodnosti ni.
Za prihodnost, potrebuješ preteklost. Torej čas.
Tukaj in zdaj je brezčasje, večnost, takšnost. Večni tu in zdaj, edini trenutek, ki v resnici obstaja.
Vse ostalo je iluzija časa – preteklosti in prihodnosti.

*

Ko izbereš preteklost, izbereš prihodnost.
Tu in zdaj je brezčasje.
Buda je brezčasje.

*

Problemov imaš toliko, kolikor si jih narediš.

*

Kult okoli razsvetljenega človeka nikoli ne naredi ta človek sam, ampak ljudje, ki se preveč navežejo nanj. Njegova stvar pa je, če mu to, ta pozornost, ta energija občudovalcev godi ali ne. Ali to dovoli ali ne.

*

Pozornost je energija!

*

Koliko priprav,
koliko trušča,
za prazen nič.

*

Ko spustiš svet, ga pridobiš.
Ker nanj gledaš popolnoma neosebno.
Je, kar je.
Naj se zgodi, kar se mora.

*

Učitelj brez učenca ni učitelj.
Učitelj je učitelj, ker mu je učenec dodelil to vlogo, s katero se oba strinjata.
Učitelj si je morda to vlogo izbral sam, a je potreboval okolico, ki mu je potrdila, da se s to vlogo strinja. Okolica je vsaj en človek, ki je prevzel oz. si nadel vlogo učenca.

*

Bodi sam s svojimi mislimi.
Ne sam s svojimi mislimi,
sam, brez svojih misli,
saj misli niso tvoje.
Bodi sam.
Samo bodi ...

*

S tem, kar prav ZDAJ razmišljaš, si kreiraš svojo prihodnost.
S temi mislimi se »samohipnotiziraš«.
Daješ avtosugestije svoji podzavesti.
Ustvarjaš karmo.
Karma se lahko izteče, ko preživiš vse svoje pretekle miselne kreacije in ne reagiraš več nanje. Se tem, ko ne reagiraš, ne ustvarjaš nove karme, kar pomeni, da si končno lahko začneš življenje kreirati zavestno. Po svoje. Prej si bil ujetnik, saj se ti je življenje dogajalo, saj nisi bil zavesten. Zdaj pa, ko je karma v veliki meri prečiščena, odživeta, lahko zavestno izbiraš, s čim boš polnil svojo zavest in podzavest. S katerimi mislimi se boš ukvarjal in s katerimi ne. Čemu boš namenjal pozornost.
Bolj kot si energetsko močan, več karme si sposoben odživeti (predelati), preden te ubije.
Zato dobri, energetsko močni ljudje, doživljajo takšne drame.
Ustvarili so si jih sami, da pridejo do točke, ki ni več vzdržna in se lahko razistovetijo s svojimi mislimi in s svojim egom (osebnostjo, osebo, persono).

*

Zakaj napovedovanje prihodnosti z različnimi sistemi drži?
Ker posegaš v podzavest in jo bereš.
Razbereš vzroke in predvidiš posledice.
Vzročno posledični svet dualnosti.

*

Družba deluje po kolektivni podzavesti oz. po kolektivnih pogojenostih.
Tvoj svet je tvoja podzavest, posledica tvojih pogojenosti.
Zakaj v določeni meri vidimo svet enak in hkrati neenak.
Posledica skladnosti kolektivne in individualne pogojenosti.
Pri tem se vidi vpliv in moč množičnih medijev, saj ista slika, ideja, informacija prodre v zavest in podzavest milijonov ljudi. Milijonom ugrabijo pozornost in jo usmerijo na svojo agendo, sliko, informacijo ... Ustvarjajo svojo resnico, ki postane kolektivna resnica. Osnove propagande ...
Toliko milijonov ljudi z isto sliko ali idejo pa že skreira določeno resničnost, saj se energija pozornosti vsakega posameznika sešteje v tako močno silo, da iz praznine ustvarijo določeno resničnost, ki postane dejstvo.
Zakaj se vsi glavni igralci v politični igri borijo za lastništvo nad mediji (*Blackrock, Vanguard*)? Zakaj se v medijih vrtijo tako enormne količine denarja? Ker kot lastnik lahko ustvarjaš (kreiraš) in kriviš resnico po svojih željah.

*

Prah si in v prah se povrneš.
Praznina si in v praznino se povrneš.

*

Karma gor al dol,
polži na mojem vrtu nimajo mesta.

*

Vsa psihoterapija bazira na manipulaciji ega.
Popraviš in zamenjaš podzavestna prepričanja in ti je bolje.
Na prepričanja (zavestna in podzavestna) se da vplivati.
Na navade se da vplivati.
Lahko pa zanetiš vojno med zavestjo in podzavestjo, v kateri bo vedno zmagala podzavest.
Zavest = 10 % ledene gore, ki kuka nad gladino.
Podzavest je 90 % ledene gore, ki je skrita pod gladino.

*

Svet je v bistvu samoorganizirajoči se kaos.
Prehaja iz kaosa v red in spet v kaos.
Kaos je potreben, je osnovni gradnik za vzpostavitev reda.
S kaosom se lahko sprijazniš le kot zunanji opazovalec. Dvigneš se nad kolo karme.
Dokler si v umu, je kaos moteč.
V tu in zdaj postane kaos prelep.
V tu in zdaj kaos ni več kaos, ampak je božanski red.
Vsaka medalja, tudi zlata, ima dve plati.
Če pa jo gledaš s strani, se pomikaš po tanki liniji med redom in kaosom.
Tanka linija, ostra kot britev, je pot med redom in kaosom.

Res moraš biti zavesten, da ne izbereš strani.

Prehajanje med redom in kaosom lahko opazuješ vsak dan v kuhinji. Iz reda narediš kaos in ga po večerji ponovno spraviš v red.

Praznina je kaos in red – neskončni potencial možnosti.

V praznini je kaos red. Božanski red.

Takšnost.

*

Um pri "normalnih" ljudeh je vedno z nečim zaposlen.

Um, ki ni zaposlen (usmerjen) dela norije in se obnaša kot ponorela opica (monkey mind, ki išče pozornost).

Tako tudi ljudje, ki niso zaposleni oz. usmerjeni k nekemu cilju, začnejo delati norije.

Recimo vandalizem razvajene mladine povsod po Zahodnem svetu. Imajo preveč vsega in niso usmerjeni. Tega na revnem Vzhodu ne vidiš. Nihče za hec ne razbija klopi v parku.

Srečni so, da sploh imajo park, kaj šele klopi v parku.

Je pa res, da v hiper inflacijskem svetu potrošništva zelo težko najdeš usmeritev, kjer se lahko izrazi tvoj potencial.

Vsi ljudje iščejo pozornost. Prav borijo se zanjo. Izborili si jo bodo v vsakem primeru. Ali zlepa ali z grda. Ali z družbeno sprejemljivimi dejanji, ali s kriminalom. Vsi si želijo pozornosti drugih, zato ker imajo brez nje občutek, da sploh ne obstajajo. Če niso vidni, se jim zdi, kot da ne obstajajo. Zato se vsi borijo za pozornost: z modo, z avti, hišami, lepoticami, s kolesi, športnimi rekviziti ..., s čimerkoli, samo, da si nekaj posebnega, da te opazijo, da ti namenijo malo pozornosti, se pravi energije. Cele industrije bazirajo na tem dejstvu. Zakaj bi potreboval avto, ki napol leti, 400 kilometrov na uro? Zakaj mora biti tvoj? Če bi se rad igral, si ga lahko tudi za kak dan najameš. A potem nisi car, ker ni tvoj.

Tudi punkerji so punkerji po lastni izbiri in delujejo iz iste želje – biti opažen, viden.

Zakaj si kar naenkrat vsi mladi želijo postati youtuberji, influencerji ...? Hočejo pozornost.

Pozornost je energija. Pozornost se da začutiti. Vsi otroci se borijo za pozornost svojih staršev. A starši tega ne razumejo. Preveč so se že oddaljili od sebe, v matrico materialnega sveta. Otroku lahko kupiš karkoli, pa mu bo več pomenila tvoja pozornost kot drag kos materiala, ki ga ceniš ti.

Vsaka stvar v tem svetu dualnosti potrebuje drugo stvar kot referenco, s katero jo lahko primerjamo. Dobro, slabo; hladno, toplo; zgoraj, spodaj; dan, noč ...

Le razsvetljen človek ne potrebuje drugega kot reference, da bi vedel, kdo je. Vrnil se je v praznino in on ve, da je to.

Če ga vprašaš, kdo je, ti bo odgovoril:

Jaz sem jaz.

In jaz je praznina.

Ooommmmmmm ... (zvok praznine).

(John 1:1)

In the beginning was the Word, and the Word was with God, and the Word was God.

Ooommmmmmm ...

Iz praznine se je najprej pojavil zvok (frekvenca, valovna dolžina), nato pa svetloba (fotoni, delci, materija z maso, se pravi, pojavila se je tudi gravitacija).

Kaj pa je svetloba, če ne vibracija z zelo visoko frekvenco?

»Double split« eksperiment ... Vse je odvisno od opazovalca ...

Iz praznine – v zvok in svetlobo.

Iz enosti – v svet dualnosti, svet dobrega in zla.

*

Ko nehaš bežati pred samim sabo, ko se sprejmeš točno takšnega, kot si, ugotoviš, da ti ni treba več nikamor iti. In komaj takrat lahko greš kamorkoli in živiš kjerkoli, saj si povsod sproščen in sprejemaš sebe in svet oz. realnost točno takšno, kot je.

Si v tukaj in zdaj.

Beg pred samim sabo se ne izplača.

Kamorkoli greš, vzameš sebe s seboj.

Rešitev je le, da se sprejmeš v celoti.

Jaz sem jaz!

Hec je, da imaš v sebi notranji konflikt. Sam sebe ne sprejemaš. Drugi so te že sprejeli takšnega, kot si; če te ne bi, se s teboj ne bi družili.

*

Ko imaš dovolj trpljenja, ki v bistvu predstavlja le tvoj notranji upor temu, kar je, prideš do spoznanja, da imaš možnost, da ne dovoliš, da te ponovno ugrabi tvoj lastni um. Kljub temu da se pojavijo negativne misli, jih ne vzameš več resno, kot nekaj, kar si ti, ampak jih le opazuješ in pustiš, da pridejo in grejo. S tem, ko si se ločil od vsebine misli, prideš do ugotovitve, da ti nisi tvoje misli.

Obstajaš ti (opazovalec) in obstajajo misli, ki pridejo in grejo.

*

Človeku se lahko zmeša; duhovnost je lahko nevarna, a le tako dolgo, dokler si poistoveten s svojimi mislimi. Ko uvidiš, da ti nisi tvoje misli, da misli sploh niso tvoje, takrat jih ne jemlješ več pretirano resno.

*

Ko se navade zaveš, ni več navada, ampak izbira.

Zavestna izbira delovanja.

*

Ko nisi zavestno navzoč (v tu in zdaj), živiš v svetu simbolov (misli).

Misli so le simboli za realnost.

Avto ni le prevozno sredstvo, ampak simbol bogatije.

Podaljšek ega, ki tekmuje z drugimi egi, kdo ima večjega.

*

Če me družbeno okolje ne bi tako zakompleksalo, ne bi iskal poti ven.

Vse se zgodi v tvoje najvišje dobro. Odvisno je le od zornega kota.

*

Spolna zadovoljitev.

Ta mini ekstaza

je razsvetljenje v malem.

*

Vse, kar tu piše, ni najvišja resnica.

Je sicer najbližje temu, kako se da resnici z umom približati.

Najvišja resnica je tišina praznine.

Kako boš opisal tišino praznine?

S smerokazom.

*

Mojstri so kot šerpe.

Pokažejo ti smer, uhodijo ti pot, pripravijo in napnejo varovalne vrvi, povzpeti pa se vendarle moraš sam.

Ob tovrstni pomoči najlažje in skoraj zagotovo dosežeš vrh.

Na vrhu se ti avtomatsko sproži sočutje. Sočutje do ostalih, ki jim želiš pomagati na poti do vrha.

Na poti, ki si jo sam že prehodil, poznaš pasti in nevarnosti.

Želiš si postati šerpa, bodhisatva, vodič po uhojeni poti do vrha. Vrh ni tako sladek, če si na njem sam. Ni prijetno bivati v nirvani ob vsem tem psihološkem trpljenju okolice. Zavedaš se, da, če je uspelo tebi, lahko uspe vsakomur.

*

Vrh ni vrh.

Vrh je globina.

Globina sprostitev.

Globina prepustitve.

Ooooooooooooooooooooo ...

*

Vili je bil najprej učitelj.

Nato je vse bolj postajal mentor.

Zdaj pa je najbolj od vsega prijatelj.

*

Kdo sem jaz?

Menim, da je vprašanje zastavljeno napačno, saj beseda "kdo" še vedno namiguje na osebo (na persono). Zato pričakuješ odgovor v smeri osebnosti.

"Kdo ali kaj sem jaz?" je že bolje zastavljeno vprašanje. Vendar prekomplicirano za kontemplacijo, saj te že v startu zmede.

"Kaj sem jaz?" je pravilno zastavljeno vprašanje.

Le z pravilno zastavljenim vprašanjem, lahko dobiš pravilen odgovor.

Jaz sem to.

"To" ni personalizirani pojem, to je nedoločeno dejstvo. Kaj pa je nedoločeno dejstvo?

"To" je praznina.

Le praznina je lahko nedoločeno dejstvo. Neskončen potencial možnosti.

*

Pozornost je energija!

*

Pozornost kot valuta.

Pozornost je najslajša valuta na svetu. Vsi se borijo za tvojo pozornost. Otroci, odrasli, politiki, mediji, vsi

Znanost marketinga je pravzaprav znanost, ki namenja milijarde za raziskovanje vedno novih načinov, kako pritegniti tvojo pozornost in jo usmeriti v lastno korist (ekonomsko, politično ...).

Pozornost nima zgornje meje. Ta energija je tako močna in sladka, da je zasvojljiva.

Zakaj ljudje, ki imajo milijarde, še vedno delajo? Ker že zdavnaj ne gre več za denar. Gre za pozornost. In če se v to vprašanje še bolj poglobimo, lahko ugotovimo, da nikoli ni šlo le za denar, ampak je vedno šlo za pozornost.

Zakaj je Michael Jackson, kljub milijardam, še vedno pel? Iskal je pozornost z izražanjem sebe.

Zakaj je Michael Jordan, kljub vsem milijonom, še vedno igral košarko? Preko izražanja sebe je iskal pozornost.

Vsak človek si želi pozornosti, biti viden, prepoznan od drugih ljudi.

To je najlažje videti pri otrocih. Če otrok pozornosti ne dobi z lepa, jo bo pa z grda. Na vsak način si je želi. Če ga ne potrepljamo po rami in mu priznamo, ko je naredil kaj lepega (nekomu pomagal, lepo zaigral na inštrument, dobil v šoli dobro oceno ..., primerov je neskončno), potem išče nove strategije oz. poti za doseganje pozornosti. Obrne se v drugo smer. Prične uničevati stvari, postane kriminalec, prične kaditi in se drogirati. Vse le z namenom, da pritegne pozornost. Saj, pozornost je energija, ki mu je manjka.

Kaj pa so odrasli oz. veliki otroci? Igrajo se isto igro. Igro pritegovanja pozornosti.

Vsa moda bazira na tem. Skoraj vsa potrošniška industrija. Vsa družba. Biti nekaj posebnega, z namenom, da pritegneš pozornost in si viden (dobiš potrditev, da obstajaš).

Zakaj si človek kupi avto, ki je vreden več kot bo večina prebivalstva tega sveta uspela pridelati v celem življenju? Da je poseben!

Zakaj si človek kupi tri tisoč kvadratnih metrov veliko vilo z dvajsetimi spalnicami, če pa lahko spi le v eni? Da je poseben!

Brez pozornosti se ti zdi, da si neviden, nepomemben, da sploh ne obstajaš.

Le razsvetljen človek ne išče pozornosti, saj je že cel, kompleten, zato ne potrebuje pozornosti drugih, da bi vedel, kdo (ali kaj) je. Zato je sproščen. S tem pa pritegne še največ pozornosti, saj izstopa iz množice.

To je lepo opisal Alan Watts.

Brez primerjave (v svetu dualnosti) ne moreš vedeti kdo si. Vendar dva nista dovolj. Biti morajo vsaj trije.

Ena sama krogla, ki leti po praznem prostoru, ne ve kdo je oz. ne ve, ali se giblje ali stoji, in če se giblje, ne ve, v katero smer se giblje.

Le ob pojavu druge krogle (drugega, družbe) lahko opazi svoje gibanje. Ne ve pa ali se sama premika v smeri druge krogle, ali se ona premika k njej.

Zato je potrebna še tretja krogla, ki postane referenca ali se prva krogla premika k drugi, ali pa se druga premika k prvi. In tako pridemo do demokracije, kjer komaj množica (dve ali več krogel) pove ali je neko gibanje družbeno sprejemljivo ali ne. Ali služi v dobro množice ali ne.

Recimo, dva človeka drug drugega zmerjata in kričita:

A: "Ti si nor!"

B: "Ne, ti si nor!"

Oba sta prepričana, da je drugi nor.

Kako bosta vedela, kdo je v resnici nor? Tako, da bosta uvedla še tretjega, ki bo precenil, kdo ima prav.

C se torej postavi na eno stran in vzpostavi demokratično večino, družbo, ki oceni, da je človek nasproti res nor.

Toda kaj, če je C tudi nor? Kaj, če je družba nora?

"It is no measure of health to be well adjusted to a profoundly sick society."
(Jiddu Krishnamurti)

To so problemi naše družbe. Norci vodijo norce, slepi vodijo slepe ...
Razsvetljeni so izločeni iz družbe, so nezaželeni, moteči ...
Poglejte, kaj se trenutno dogaja v Srbiji!
Neizobraženi in nemoralni vladaajo, imajo komando nad policijo in vojsko ter preganjajo,
pretepajo in zapirajo zdravorazumske in izobražene ljudi.
Banda kriminalna je prevzela oblast.
In to povsod.

*

Karakterja se ne da spremeniti. Lahko se le malce prilagaja, a v osnovi ostane enak.
Tudi po razsvetljenju. (*Vili* je imel tudi pred razsvetljenjem tak karakter. *Mooji, Krishnamurti, Osho, Alan Watts* ..., vsi ostali mojstri prav tako. To je maska, s katero so dotlej živeli, jo razgradili in si jo po razsvetljenju nadel nazaj, saj jo potrebujejo za funkcioniranje v družbi.)

*

Slabih dejstev ni,
so samo dejstva.
Vse ostalo je le nezadovoljstvo uma, misli, ega.
Neskladnost starih pogojenosti z dejstvi.
Upor proti takšnosti.
Kaj misliš, kdo bo moral popustiti, takšnost ali ti?

*

Paradoks ritrita.
Prav zato, ker se ne ukvarjamo drug z drugim,
najbolj koristimo drug drugemu.
(*Vili Ravnjak*)

*

Pot.
Začetek je konec,
Jaz išče Sebe.
Pot gre v krogu.
Tukaj in zdaj.

*

Ko pričneš z duhovno vadbo, je vseeno, na kateri točki se nahajaš.
Pot gre v krogu in te bo pripeljala nazaj.
Nazaj, k sebi.

*

Nekateri ljudje so tako revni, vse, kar imajo, je denar.
"Some people are so poor, all they have is money."
(*Bob Marley*)

*

Zaupanje življenju je pravzaprav podobno kot zaupanje plezalca varovalni vrvi.
Med prvimi nekaj padci ji še ne zaupa, nato pa postopoma začne tudi v negotovosti padcev uživati.

Postopoma ugotovi, da se je po vsakem padcu še zmeraj pobral in napredoval. Naučil se je lekcije in plezal še višje in težje smeri.

Ve, da bo verjetno spet padel, a ga to ne ustavi, na poti k popolnosti.

Tako tudi mi, po veliko padcih, ugotovimo, da življenju lahko popolnoma zaupamo, saj nam vedno znova ponudi možnost, da se po "padcu" poberemo in duhovno rastemo.

Lekcija je: Prepusti se življenju, a še vedno deluj!

*

Vse je val.

Enkrat si zgoraj,

enkrat si spodaj,

večinoma pa si nekje vmes.

Ko lahko vse to opazuješ, si nad vsem.

(Nad karmo.)

*

Razsvetljeno življenje pomeni sposobnost zavestnega vstopanja in bivanja v tu in zdaj. V stanje brez poistovetenja z mislimi in čustvi.

»Glimps«, je kratek vstop v tukaj in zdaj, ki se je lahko zgodil kot posledica ukvarjanja z duhovno vadbo, ali pa čisto slučajno, naključno, kot posledica kakšnega šoka (prometna nesreča, padec ...) ali izčrpanosti (ko npr. pri športu dosežeš mejo) ali ob pogledu na kaj res presunljivo lepega (sončni zahod ...).

Gre za to, da je v nekem trenutku (po navadi šokantnem, ko si na meji med življenjem in smrtjo) um obstal.

To se pogosto dogaja v športu, ko prideš do meje, ki ji nisi dorašel, oz., je več ne obvladaš.

Takrat si v bistvu na meji med življenjem in smrtjo. Navidezne kontrole več ni, saj si presegel svoje dotedanje meje. In zgodi se čudež. Neizmerna lepota se razodene, ko si spustil kontrolo misli. Temu pravimo da si: "In the zone". Brez misli, brez kontrole, samo dogaja se. In prelepo je.

To je najlepši občutek, ki te zasvoji kot najboljša droga na svetu. Pripravljen si narediti vse za novo dozo tega občutka lepote, brezčasja, brezskrbnosti, evforičnosti, nirvane.

A to tudi pomeni, da boš naslednjič moral še bolj izzivati, saj se moraš ponovno spraviti na točko med življenjem in smrtjo.

Potrebuješ večji val v surfanju, višjo, težjo goro v alpinizmu, poskusiš brez dodatnega kisika ... Neskončna zgodba premikanja meja mogočega. In to le za en kratek fiks božanskosti.

Ko bi ljudje vedeli, da lahko enake, še boljše efekte te "božanske droge" doživiš v zazenu, v meditacijskem sedenju, kjer je gora, ki jo moraš preseči, višja kot Everest! To je tvoj um. Ko ga presežeš si tam, in to lahko traja tako dolgo, dokler si sposoben držati misli in čustva na distanci. Dokler nisi z njimi poistoveten. Dokler jih lahko vidiš z nekakšno distanco, da si ti ti, medtem ko misli letijo skozi ("tvojo") zavest kot oblaki. In dokler jim ne posvetiš pozornosti, gredo oblaki mimo. Takoj ko neki misli posvetiš pozornost, te že ujame in začne svojo temo na dolgo in široko razpredati in te potegne v vrtinec logike misli, čustev in samogovora.

*

Buda (beri Vili) je kot osamelo drevo, ki raste na otočku na sredini tretjega ribnika mariborskega parka.

Vsem, ki gredo mimo, je ves čas na očeh. Izžareva sojo mogočnost in osamelo, magnetično lepoto. A ni ga junaka, ki bi prečkal vodo in se mu pridružil. Pod njim, na otočku, je še veliko prostora za novo drevo (novega Budo). Kljub vabilu in prikazu mogočnosti in lepote, ki se jo da doseči, je še vedno sam v nirvani. A hkrati med ljudmi. Sočutno jih gleda, kako hitijo mimo vsak zatopljen v svoje misli. V borbi s časom (mislimi), ljudje hitijo po svojih opravkih, misleč: "Samo še to uredim, potem pa bo mir". A mir nikdar ne pride, saj ga ni v prihodnosti. Je v "tukaj in zdaj", če seveda znaš vstopiti v ta trenutek. In to drevo, ta Buda nas ves čas uči, kako ta trenutek videti (ujeti). Ustavi se, spusti, prepusti se in samo glej. In mir je tu. Na vsakem koraku. Med množico ljudi, si lahko v popolni samoti. Le opazuj. Le bodi. To je to. Ti si to.

*

Ko opazuješ vinograd, je vprašanje zornega kota, ali gledaš posamezne trte ali celoten vinograd kot en celosten organizem. Enako je z gozdom. Lahko gledaš posamezna drevesa, ali pa cel gozd.

Posamezne trte tvorijo vinograd.

Posamezna drevesa tvorijo gozd.

Posamezniki tvorijo družbo.

*

Dežne kaplje na vodni gladini.

Dežne kaplje na vodni gladini lahko simbolično prikazujejo, kako mi kot posamezniki energetsko vplivamo drug na drugega. Opazuj in boš videl. Vsaka posamezna vodna kaplja, ki pade na gladino jezera ustvarja valove v obliki koncentričnih krogov. Ko se ti križajo z drugimi valovi koncentričnih krogov, nastanejo čudoviti vzorci na presekih teh valov in celo jezero lahko dobi neverjetne interferenčne vzorce.

In to je družba. Mešanje energij velikega števila posameznikov in vzorci, ki nastajajo med mešanjem njihovih posameznih energij predstavljajo njihov astral, kolektivno nezavedno, kolektivno podzavest, skupinsko energetsko polje.

Nekatere kaplje imajo močnejšo energijo in se njihov vpliv širi dlje kot vplivi drugih. Vedno pa se energija nekako izpoje in se vrne v praznino (v mirno gladino).

Neverjetno, kaj vse se lahko naučiš ob opazovanju narave.

Ustavi se in glej, prisluhni.

*

Ljudje so padli iz nirvane v samsaro v trenutku, ko so začeli uporabljati jezik, ki je simbol za realnost, ni pa realnost sama.

Z besedo voda si ne potešiš žeje.

*

Ni problem v metodi,

problem je v lenobi.

Pot je uhojena.

*

Neumno je biti moder, kadar si lahko v nevednosti blažen.

(Vili Ravnjak)

*

Za "To" bi človek dal vse.

In jaz sem dal vse.
Dal sem sebe!
Ne, nisem dal sebe.
Odvrigel sem sebe.
(Neosebno opazovanje, opazovanje opazovalca.)

*

Ne padi več na isto zanko misli, ki te odvedejo stran od izvora.
Ne padi več na isto zanko čustev, ki so podobna kot misli.
Nikoli ne veš, od kod prihajajo, kar pojavijo se. (Iz praznine.)
S čustvi smo prav tako zasvojeni kot z mislimi.
Uživamo v energiji in kemiji, ki jo sprožajo v nas.
Tako misli kot čustva le opazuj in jim dovoli, da, tako kot so se pojavila, tudi izginejo nazaj v praznino.

*

Hvaležen sem za oči, da lahko vidim vso to lepoto.
Hvaležen sem za ušesa, da lahko slišim vso to lepoto.
Hvaležen sem za telo, ki me dobro nosi po svetu.
Kdo sem potem jaz?

*

Raj je tukaj in zdaj.

*

Lotos z neskončnim številom listov je le simbol za neprestano razodevanje neskončne lepote sveta.
nirvana = samsara
samsara = nirvana

*

Ali je v nirvani lepo biti sam?
To je ponovno eden od paradoksov življenja.
Po eni strani je to najlepše, po drugi strani pa si sam. Hudo ti je gledati vse ostale ljudi, ki živijo z različno intenziteto trpljenja.
V vseh aktivnostih, ki jih počnejo, vidiš, da iščejo isto, kot si iskal sam. Mir, veselje in blaženost. Se pravi končanje trpljenja.
Žalosti te, da iščejo le zunaj.
Kljub veliko izkušnjam, ki jim dokazujejo, da doseganje zunanjih (materialnih) ciljev ne prinese trajne sreče, ampak le trenuten oddih, se pustijo zavesti mislim, da si ponovno postavijo nove zunanje cilje. In to takoj. Ko pa bodo te dosegli – enkrat v prihodnosti –, takrat bo dovolj. A ta dan nikoli ne pride. Nikoli ni dovolj. Um vedno želi biti zaposlen. Če ni, umre. A ljudje tega ne vedo.
Šele ko um (ego) umre, ko ga odvržeš, se nirvana razodene. V vsem. Še v najmanjših detajlih.
»Umri za časa življenja«, pravijo mojstri. To ne pomeni, da umre telo. To pomeni, da umre um. To pomeni, da si tako kompleten, da tako polno živiš sebe, da si v vsakem trenutku pripravljen umreti. Bilo je odlično, si rečeš. Neverjetno zanimivo je bilo moje življenje. Četudi se v tem trenutku konča, sem užival maksimalno. Tudi v trpljenju.

*

V trenutku razsvetljenja se ti bodisatvine težnje sprožijo same od sebe. A to je lahko past, da padeš iz razsvetljenja. Saj te lahko vsaka misel, še tako lepa, vrže ven (iz nirvane), vrže v um (v samsaro). V teh trenutkih moraš biti vrhunsko pozoren, da se z mislimi ne poistovetiš. Že zaradi navdušenja nad lepoto vsega se ti avtomatsko porodi želja, kako to videnje (ne uvid) deliti z ljudmi, ki so ti blizu (z najbližjimi). Kako bi jim to (nerazložljivo stanje) lahko razložil! Kako bi jim prikazal čudo sveta, ki ga sam vidiš, vidiš v vsem. Naslednja dilema, ki te prične mučiti, je ta, da v raju ne bi bil sam, če pa bi lahko bili v njem prav vsi.

Če je uspelo meni, lahko uspe vsem. Če sledijo poti.

Nisem si poti jaz izmislil, pot obstaja že od zmeraj. Buda oz. budizem jo je le sistematiziral, opisal, označil, markiral. Nekdo ti jo mora pokazati. Tudi meni so jo. Mojster – šerpa, ki te vodi proti vrhu, saj pot pozna in jo je že velikokrat prehodil. Vedno znova se vrača po nove iskalce v dolino.

Hvala, Vili!

*

Dragi Vili,
nisi več sam v raju!

*

Svet ni iluzija, naš pogled nanj pa je!
The world is not an ilussion, our wiew of it is!
(*Ilussion-maya*)

*

Večina glasbe je izraz globokega trpljenja.
Obstaja pa tudi glasba, ki je izraz čarobnosti in ekstatičnega veselja do življenja.
Obe sta lepi in se te globoko dotakneta.
(Dokaz, da je lahko tako veselje kot trpljenje vir užitka.)

*

Depresiven sem, zato poslušam depresivno glasbo.
Zato, ker poslušam depresivno glasbo, sem depresiven.
Oboje je res. Pot gre v obe smeri.

*

Vsak problem, ki ga imaš je le znak, da ni po tvoje (upor, ego).
Če ne to ni problem, ampak zgolj dejstvo.

*

Še tako lepe misli te odvedejo stran.

*

Nature doesn't react to romantic feelings.

*

If you do the right things, right things will happen to you.
(*Jagi Vasudev*)

*

Kar seješ, to žanješ.
What you reap, is what you saw.

*

Vi mislite, da so vaši problemi, problemi.
Poistovetili ste se z njimi.
Zlepljeni ste z njimi.
Nimate distance.
Najhujše od vsega, pa je prepričanje, da ste vi sami problem.

*

Ta energija, to energetsko polje, ki ga mi ustvarimo na ritritih, in ga slišim, čutim ... !
Nič mi ne ustvarimo. To smo samo mi. To je ocean. To sta zvok in energija praznine.
Praznina se ne ustvari, ampak se le razodene, ko naše misli postopoma izginejo.
Kar pa so na ritritu včasih težke energije, to odraža odpor nekoga, ki trpi, saj še vedno plava proti toku in se upira.
Ego se bori proti toku, saj vedno želi, da je po njegovem – da ima kontrolo.
Upornik brez razloga.
To sem bil jaz vse življenje.

*

Svetilke so različne,
svetloba pa je ena sama.
(Rumi, *Pot domov*, str. 348)

*

Zakaj je urejenost pomembna?
Iz sočutja do drugih, da jih s svojim izgledom ne nerviraš.
Da se z njo več ne ukvarjaš. En problem manj.

*

V trenutkih smrti, ko se ti življenje odvrti pred očmi, verjetno doživiš enako kot v trenutku razsvetljenja. Vidiš vso svojo preteklost in ugotoviš, da so bile vse muke brez veze. Da so bili vsi dogodki, ki so se ti zgodili pravilni, saj so le košček v mozaiku, ki so te pripeljali do trenutka, v katerem si sedaj (tu in zdaj) in do takšnega človeka, z takšnim razumevanjem, kot ga imaš sedaj. V tem trenutku, ko to pišeš (bereš).

*

Trpljenje ni trpljenje, ampak opomnik, da spustiš. Opustiš odpor!
Tukaj in zdaj.

*

Saj si vedno v tu in zdaj, le da tega ne veš.
Saj si vedno Buda, le da tega ne veš.
Se pravi, potrebno je le ozavestiti, da si vedno bil in vedno boš v tu in zdaj.
In da si Buda,
vedno bil in vedno boš.

*

Zdaj pa razumem japonske in korejske mojstre, zakaj jim je delo meditacija. Da imajo popolnoma duhoven pristop do svojega dela in delovnega mesta.

Živijo modrost, po kateri je celo življenje meditacija (praznina). Predvsem pa ustvarjalni proces, pri katerem vsaka resna ustvarjalnost prihaja iz praznine.

In če je delo meditacija, tem mojstrom ni bistveno, kako dolgo neko stvar delajo, saj je pot cilj. Bistvo je uživanje v meditaciji (praznini). In šele, ko bo tak mojster čutil, da je blizu perfekciji oz. da je izdelek perfekten, bo lahko izdelek spustil iz rok in rekel to je to.

Ko je perfekten predmet, si perfekten ti, ker ti si to. (Ista energija.)

*

Pot pozornosti
je pot Bude,
in je moja pot.
Pozornost je Jaz.

*

Vsak človek je potencialni Buda, zato je vsaka pot – pot Bude.

Pot pozornosti.

Če pozornost usmerjaš navzven, v zunanje stvari, potem je slika realnosti skaljena.

Če pozornosti ne usmerjaš nikamor, če jo pustiš samo v sebi, če si pozornost sama, pustiš pot neskajeno in slika realnosti je čista.

Brez ego filtra.

Neosebna takšnost.

*

Več kot imaš energije, bolj moraš biti zavestno navzoč – pozoren, da te misli in čustva ne posrkajo v svoj vrtinec.

Opazuj!

Bodi pozoren.

Bodi pozornost sama.

*

Naše pogojenosti (mnenja, sodbe, prepričanja, kaj je prav, kaj ni) in naše bolečinsko jedro ohranjamo le zato, da se lahko ego (identiteta/persona) ohrani.

Ego ohranja pogojenosti in bolečinsko jedro zato, da bi obstal.

Brez mene in moje zgodbe tudi jaz (ego) izgine.

Ostanejo le dejstva, takšnost.

*

Za funkcioniranje v družbi je ego (jaz, moja zgodba ...) potreben.

Ko si sam, lahko ego odvržeš in uživaš v takšnosti.

Tu in zdaj.

*

Ljudje nas izkoriščajo tako dolgo, dokler se pustimo izkoriščati.

Za tango sta potrebna dva.

Postavi si meje.

*

ALL THE WAY

(Charles Bukowski)

If you're going to try, go all the way.
Otherwise don't even start.
If you're going to try, go all the way.
This could mean losing girlfriends,
wives, relatives, jobs
and maybe your mind.
Go all the way.
It could mean not eating for 3 or 4 days.
It could mean freezing on a park bench.
It could mean jail,
It could mean derision,
mockery,
isolation.
Isolation is a gift,
All the others are a test of your endurance,
of how much you really want to do it.
And you'll do it.
Despite rejection and the worst odds.
And it will be better than anything else you can imagine.
If you're going to try, go all the way.
There is no other feeling like that.
You will be alone with the gods.
And the nights will flame with fire.
Do it, do it, do it.
Do it.
All the way.
All the way.
You will ride life straight to perfect laughter,
it's the only good fight there is.

*

Ukvarjanje z duhovnostjo ni hec in je namenjeno ljudem, ki so dovolj pogumni, da gredo do konca. Ljudem, ki so pripravljeni dati življenje za spoznanje resnice.

Če tega nisi pripravljen storiti, je bolje, da se z duhovnostjo ne ukvarjaš, saj te bo zapeljala v takšno trpljenje, kot ga doslej še nisi doživel. In če nisi dovolj pogumen in vztrajen, da se z njim popolnoma soočiš, ne boš prišel do konca. Obstal boš nekje na sredini, razočaran boš, da te metode ne delujejo ...

Pojdi do konca, ali vse pusti – prste stran!

Življenje se ti bo drastično spremenilo. Bolj in hitreje kot, če se z duhovnostjo ne bi pričel ukvarjati.

Med meditacijsko vadbo vedno globlje posegamo v "gnojno" jamo podzvesti, mešamo "drek" in opazujemo, kaj skritega bo priplavalo na površje. Vse, kar smo skrili, potlačili, vse kar se skriva v globinah naše podzvesti. Vse, kar priplava na površje (iz podzvesti v zavest) je potrebno sprejeti, saj je del nas samih.

Šele ko se popolnoma sprejmeš, se lahko od sebe tudi odvežeš. Odpustiš si vse grehe in uvidiš, da to nisi ti. To je bila tvoja skrita in razkrita zgodba.

Ti si mnogo več. Ti si praznina, iz katere vse izhaja.

*

Vse si že videl, vse preizkusil in doživel,
a še vedno nisi našel oz. dosegel trajnega zadovoljstva, sproščenosti in notranjega miru.
Dovolj je!
Meditacija (oz. zavedanje) je edini način, edina pot, najhitrejša pot.
Ne glede na to, kaj se ti dogaja, le opazuj, in ti bo jasno.
Zunanji dogodki vplivajo na tvoje notranje dogajanje.
Notranje dogajanje pa vpliva na zunanje dogodke.
Opazuj oboje in hkrati vedi, da to nisi ti.
Ti si zavest, ki zna to opaziti.

*

Vse glavne karmične vozle je potrebno doživeti in odživeti, da ugotoviš, da to ni bilo to.
Ni ti prineslo trajne sreče in zadovoljstva.
In se obrneš vase.
Kdo si ti, ki je iskal zunaj, zdaj pa išče znotraj?
Kdo je iskalec?

*

Živel sem kot milijonar in živel sem kot revež. Prav tako pa vse faze vmes. Vidim, da to še vedno ni to.
Iskati je treba v sebi.
Ne iskati.
Dovoliti temu, kar je, da je.
Zavedati se zavedanja. Opazovati opazovalca.
Vse ostalo je hkrati resnica in iluzija. Odvisno od tvojega dožemanja (čustev, misli, reakcij ...).

*

Človeku se na podlagi predhodnih izkušenj (doživetij, dogodkov, reakcij ...), ki predstavljajo vzrok, pojavljajo posledice (novi ljudje, možnosti, doživetja, priložnosti ...), ki so ponovno le del karmičnega kolesa in so ponoven test, kako boš, oz., ali sploh boš reagiral. S svojo reakcijo boš ponovno sprožil novo karmo. S svojo reakcijo boš kolesu karme ponovno dovedel energijo, da se lahko vrti naprej.
Reakcija na dogodek je nova karma.
Je spodbujanje kolesa, da se vrti še naprej.
Vsak cikel je test. Vsak trenutek je test.
Če si se že predal, dvignil nad dogodke, na katere več ne reagiraš, šele takrat se dvigneš nad karmo, postaneš prost karme.
Zaradi »nereakcije« si dosegel, da je dogodek, ki je bil posledica nekega predhodnega dogodka (vzroka), ostal le nevtralni dogodek, ki je izzvenel v prostor kot zvok ali vibracija.
In ni postal vzrok za nadaljnje posledice.
Opustil si navidezno vzročno-posledično povezavo.
Dogodek je postal le dogodek v nizu dogodkov, brez osebne komponente. Se pravi, nevezan nate. Zato ne vpliva več na tvoje nadaljnje življenje, saj ga ne jemlješ več resno.
S tem se energija premakne iz nižjih energetskih središč (svadistana čakre) v višja središča (v srce, v anahata čakro) in čutiš le še sočutje do dogodka, do sebe, do soljudi ...
Sočutje pa je ljubezen. Brezpogojna ljubezen.
Naj se dogaja, si rečeš, karkoli!
Bog, odpusti jim, saj ne vedo kaj delajo.

*

Če bi bil enako pogojen, bi reagiral enako.
(*Eckhart Tolle*)

*

Karma se konča, ko se z njo prenehaš ukvarjati.
(*Vili Ravnjak*)

Konča se, ko se z določeno temo, ki te je dolgo mučila, ne ukvarjaš več. Vendar teme nisi potlačil. Samo sprejel si njena dejstva in živiš naprej.

*

Življenje je preprosto.
Sprejemaš odločitve in jih ne obžaluješ.
(*Neznani avtor*)

*

Zavest je prevzela to telo, da lahko raziskuje svet.
Svojo lastno kreacijo.
In ko ima enkrat raziskovanja dovolj (zunanjih dražljajev, ki jih raziskuje preko čutil), obrne pozornost vase in končno vidi sebe kot to, kar je.
Opazovalec.
Opazuj opazovalca.
Praznina opazuje samo sebe.
Praznina skozi tebe opazuje samo sebe.

*

S tem, ko bo telo umrlo, ko bo imelo dovolj izkušenj, bo morala zavest zapustiti "hišo" (telo) in si najti drugo obliko, skozi katero bo znova opazovala svet oz. sebe.
Ko zavest enkrat spozna, da ves čas gleda samo sebe (svojo kreacijo), morda ne potrebuje več novih oblik.
Praznina bo opazovala praznino.
Točko pred velikim pokom.
Enost.

*

Za večino (dnevni) opravil, ki so že davno avtomatizirana, ne potrebujemo misli.
Misli so le moteč dejavnik.

Od tod izvira zenovski rek:

Ko jem, jem.

Ko spim, spim.

Ko sekam drva, sekam drva.

Za to, da jem, ne potrebujem misli, saj to že obvladam. Misli le motijo.

Sam to opažam med pomivanjem posode. Zakaj bi med pomivanjem posode potreboval misli, če pa to res že dobro obvladam, saj posodo pomivam vsak dan.

Tukaj in zdaj!

It's not rocket science!

*

Večina stvari, ki jih počnemo, je avtomatizirana. Stvar navade. Počnemo jih iz dneva v dan. Dnevna rutina. Ker so takšna, puščajo umu veliko svobode, da misli (razmišlja), preobilje misli nad nami prevzame oblast.

Naša življenja so v bistvu »kup enih misli«.

Živimo v "svojih" mislih, v umskih navadah, v čustvenih shemah in pogojenih reakcijah.

Realnost pa je popolnoma objektivna, vibrirajoča, polna življenja, polna detajlov in še enkrat detajlov, celostnih slik.

Z detajlom ni mišljena le osredotočenost na nek mini detajl, ampak osredotočenost na širok pogled. Širokokotni, celostni pogled. Celostni zajem slike. Širina!

Na koncu ugotoviš, da za opravljanje dnevnih rutin, misli sploh ne potrebuješ.

In takrat gre vsa pozornost in energija v delo in v telo, ki ga opravlja. Ne pa v misli.

Takrat šele si lahko zunanji opazovalec.

*

Ljudje imamo ogromno količino energije, ki jo izgublamo v "svojih" mislih.

Bolj ko je človek energetsko močan, a še ne dovolj zavestno navzoč (razsvetljen, ozaveščen), več misli se mu podi po glavi (v umu). In le te so hitreje, oz., tematike med seboj hitreje preklaplajo. Hitreje je lahko tak človek zmeden, hitreje ga odpihne v vrtinec misli.

Lahko pregori.

Umsko pregori.

*

Ko enkrat si v stanju brez misli, v stanju tukaj in zdaj, lahko to stanje ohranjaš z izostreno pozornostjo s tem, da se ne oprimeš nobene misli. Pustiš jih, naj gredo dalje. Ne posvečaš jim pozornosti. Pozornost je ves čas na preži, da nobeni misli ne posveti pretirane pozornosti. (In jim s tem ne dovaja energije.)

Tako lahko "tukaj in zdaj" traja.

Med tem pa neosebno opazuješ vse, kar se okoli (tebe) dogaja. Čutila še naprej delujejo in pošiljajo signale v možgane. Le osebe ni več, ki bi to sprejemala.

*

Vse je, le osebe ni.

Takšnost!

*

Vse je energija (in zavest).

Mi in ves materialni svet smo le zgostitev energije. Zato vsaka misel (stvar, predmet), ki ji posvetimo pozornost, se začne zgoščevati in materializirati. Tako tudi, ko na kaj negativnega pomisliš, in s svojo pozornostjo misel energetiziraš ter jo potenciraš, s tem povzročiš materializacijo negativnosti, določen efekt.

Zato pazi, kaj misliš, oz., katerim mislim daješ pozornost. Mentalna higiena!

Predvsem ne pusti, da ti pozornost potencira negativne misli, saj s tem povzročiš materializacijo negativnosti.

*

Karma človeštva je podzavest človeštva.

Zato lahko prideš do arhetipov, ki so klasični.

Zato se zgodovina ponavlja.

Le hitreje se vrti.

Spirala.

*

Pot se nikoli ne konča, saj se karma nikoli ne konča.

*

Kot je rekel *Osho*: potrebno je prečkati reko!

Lahko gremo naprej čez most (uporabljamo tehnike joge, se trudimo, delamo), lahko pa gremo nazaj (nazaj k naravi, uporabljamo ne-tehnike *Lao Tzuja*, *Sosana* ...); obe poti nas privedeta do iste točke.

Most je krog.

Most je predaja.

Sosanova pot je lažja. Temelji na predaji, takojšnji predaji, brez truda.

Druga pot je težja. Z veliko muke in napora. Ko se izmučimo in ne moremo več, pridemo do iste točke. Do predaje.

Predaje toku dogodkov.

*

Duhovna vadba je le pomožno sredstvo. Sistem treninga, s pomočjo katerega lahko pridemo do spoznanja resnice. Na koncu pa moramo tudi to opustiti, preseči.

(*Vili Ravnjak*)

*

Ne si dovoliti, da postaneš odvisen od duhovnosti. Duhovnost je le pripomoček in ne cilj.

Sicer se lahko hitro zgodi, da postaneš fanatik.

Ničesar ne jemlji preresno.

*

Mistik misli, da v mistiki ni prav nič mističnega.

Mistično mu je le to, da večina ljudi vse življenje preživi v mislih (sanjah, iluziji).

*

Vstop v tu in zdaj je vstop v os kolesa karme.

Os je vedno pri miru.

Opazovalec je vedno v miru.

Stvari se dogajajo na obodu (kolesa).

A kljub temu skupaj potujeta (tako os kot obod kolesa).

Kolo brez osi ni kolo, ampak obroč, s katerim ne moremo potovati.

Os ne dela nič in je pri miru, a omogoča, da se vse ostalo vrti.

Kdo sem jaz?

Jaz sem os.

Os kolesa karme.

Jaz sem opazovalec.

Brez opazovalca, tudi opazovanega ne bi bilo.

Brez osi, tudi kolesa ne bi bilo.

Ko os preneha opazovati obod in prične opazovati sama sebe, takrat opazovalec opazuje sam sebe. Opazovalec postane opazovano.

V centru osi je praznina.

*

Športnik v tekmovalnem športu ne more biti dober, če mu ne dominira ego.

Ego si želi zmagati, poraziti nasprotnika, ga psihološko (psihično) ponižati in zlomiti.

Tekmovalni šport je vojna v malem. Sploh nogomet, kjer se cele falange borijo ena z drugo.

Bitje si ne želi zmage. Želi le uživati v predstavi, opazovati kreacijo, dogajanje, dramo.

Športnik, ki je presegel ego, se lahko prav tako ukvarja s športom. Vendar mu rezultat ni več pomemben. Ni mu cilj. Pomembno mu je opazovanje lastne igrivosti in iznajdljivosti v igri s športnim rekvizitom in z okolico. Opazovanje lastne iznajdljivosti preko športnega rekvizita z okolico.

Lahko je dober, rezultat lahko pride, vendar mu je potrditev okolice, ki jo dobi le zaradi rezultata, nepomembna.

Recimo, konkurent, ki je drugo uvrščeni, je lahko le stotinko sekunde za prvim, a družba ga že zavrže kot poraženca. Štejejo le zmagovalci.

A kdo sploh razume, da sta pri tako majhnih razlikah oba enako natrenirana?

Morda kak detalj, kamenček na cesti, piš vetra in že je drugi. Veliki poraženec na pokopališču zgodovine.

Le največji egotriperji pišejo zgodovino, oz., so v njej zapisani.

Šport brez egotripa je igrivost, sodelovanje, veselje ...

Ali to vidimo v neprofesionalnem rekreativnem športu? Ko odrasli igrajo nogomet, recimo? Ne.

Vidimo razboritost, preklinjanje, jezo, agresijo ... Vidimo gladiatorstvo. Vojno v obliki športa. In v okvirjih športnega igrišča. Pogosto pa vojna traja in se nadaljuje tudi izven igrišča.

*

Športnik brez resne travme (resnega manjvrednostnega kompleksa) ne more »nabildat« svojega ega do te mere, da lahko zanemari telesno in duševno zdravje za doseg svojega cilja (športnega rezultata). Prej popusti, prej odstopi, ne želi se več mučiti ali celo poškodovati. Ne vidi smisla.

Le travmatizirani športnik lahko gre preko sebe, saj s tem od okolice dobiva potrditev, da je sprejet. Dobiva pozornost, dobiva energijo, potrditev, da je viden, da je nekaj posebnega. Da ni nič. (Le Buda želi biti nič in živeti »za nič«.)

Travmatizirani športnik s športom zdravi predvsem svoj manjvrednostni kompleks. Le ego je pripravljen poškodovati telo za doseg boljšega rezultata. Le ego je pripravljen iti preko sebe. Teči do smrti. Prevarati vse avtomatske varovalke, ki jih ima telo vgrajene kot samozaščito pred poškodbo ali smrtjo. Le ego je dovolj inteligenten, da sploh zna prevarati razne refleksne samozaščitne mehanizme telesa. Recimo refleks za vdih pri potapljanju na vdih, npr. izogib telesa pred povzročiteljem bolečine pri boksu ali refleks nagiba telesa nazaj pri velikih hitrostih in nakloninah v smučanju ...

V bistvu je čar teh športov borba z našimi refleksi. Prevara le teh s premočjo zavestnega delovanja proti podzavestnemu, avtomatskemu, samozaščitnemu.

*

Ali je šah res šport?

Tudi šahist, ko je na meji, na navidezni meji med življenjem in smrtjo, lahko doživi stanje "tu in zdaj". Doživi lahko podobno evforijo in zadovoljstvo kot alpinist, ki je priplezal na sam vrh K2.

Stanje je isto, le poti sta različni. Pri obeh je stanju botrovala meja med življenjem in smrtjo.

Če šahist dovolj pade v igro, ne ve, da je v igri.

Možgani doživljajo stres kot, da bo kralj, resničen kralj (šahist sam, ego) vsak čas res padel.

Umu je vseeno, če je igra resnično nevarna (K2) ali le navidezno nevarna (šah). Reagiralo bo enako. Prav tako bo telo odreagiralo enako (hormonski odziv, adrenalin, srčni utrip, čustva ...).

To bo problem pri navidezni resničnosti. VR očala lahko tako zmedejo možgane, da VR (virtualno realnost) človek jemlje zares.

*

Neinteligentni veslajo, se mučijo; s pomočjo svojih mišic želijo priti na cilj. Inteligentni jadrajo. Ujamejo veter v jadra in se prepustijo moči vetra, da jih ponese proti cilju. Ves čas pa pozorno krmarijo, uravnavajo jadra glede na smer in jakost vetra. Z obojim sem se v preteklosti resno ukvarjal in oba športa kar dobro poznam.

A zdaj se pa le še prepuščam toku in hkrati delujem.

A tokrat pozorno in brez upora.

"Kako vitar puše."

*

"Go with the flow."

"Wherever you go, just go with the flow."

Kateri "flow" je tukaj mišljen? Mišljen je "flow" energije in zavesti. Flow energije ter zavest, ki to energijo opazuje. Ko zavest opazuje energijo, opazuje opazovalec opazovalca.

Kamorkoli greš in karkoli delaš, ohranjaj vsaj delno zavestni stik s tem pretokom energije.

Ves čas naj bo s teboj. Preko osredotočenosti nanjo boš lahko lažje in v vsakem trenutku vstopil v tukaj in zdaj. Le pozornost preusmeriš iz dela na ta tok energije. Ustaviš se.

Popolnoma posvetiš pozornost toku energije in že si v tu in zdaj. Zavestno. Ne naključno.

V bistvu ves čas živiš v tu in zdaj; kaj drugega sploh ne obstaja; vendar tega ne veš zaradi filtra misli, preteklosti in prihodnosti. Misli ohranjajo preteklost in projicirajo prihodnost. Vmes pa se odvija tvoje življenje. Vedno v točki tu in zdaj. V brezčasju. V bistvu je razlika med razsvetljenim (zavestnim) in nerazsvetljenim (nezavestnim) bivanjem le ta zavest, zavest o (neskončnem) brezčasju, v katerem se vse spontano odvija.

*

Buda je zorganiziran, vendar se mu nikamor ne mudi.

*

V trenutku, ko pišem to besedilo, nisem tam. Nisem v nirvani. V tukaj in zdaj. Sem pa zelo blizu, saj zavestno vsaj delno ohranjam stik z njo. Z energijo vesolja in vsega, kar je. Stik ohranjam preko pretoka energije, ki ga čutim (slišim) več čas pisanja (delovanja). Pišem vedno z besedami, ki izvirajo iz misli. Um deluje in ni tiho. A vendar ves čas pozorno pazim, da sem ob mislih hkrati v stiku s to neskončno energijo, ki je v vsem vesolju, v vseh stvareh in tudi v nas. Mi v bistvu smo to. In vse ostalo tudi.

Samo s pozornostjo na energijo se ne izgubiš. Ko izgubiš stik z to energijo, postaneš popolnoma zapleten v vrtinec misli ali čustev, ki se bodo morale odvrteti do konca. Do centra, do očesa tornada, kjer se ponovno vse umiri in nastopi tišina.

A ta tišina, brez pozornosti, brez zavestne navzočnosti ne bo dolgo trajala.

Zavestna navzočnost nam omogoča, da bivamo v očesu tornada, kjer je vse mirno.

Pozorno spremljamo tok gibanja tornada (misli in čustev), le tako se lahko ves čas trajanja vrtinca ohranjamo v centru. V točki miru. Za kar je potrebno ogromno energije. Skozi nas zaradi osredotočene pozornosti teče ogromno energije. Če za trenutek nismo pozorni, lahko

pademo v tok vetra (vrtincev uma), ki nas posrka vase in odpihne. Ko smo enkrat v njem, nimamo več kontrole; postanemo kot peresce v vetru, ki mu je na milost in nemilost prepuščeno tako dolgo, dokler se vihar sam od sebe ne poleže.

Ko si enkrat v centru, moraš biti ekstremno pozoren, da ne padeš ven. Skozi tebe pa teče enormna količina energije. Čudiš se, da to sploh lahko zdržiš. Telesno.

A ugotoviš lahko, da ti si to. Energija in zavest je praznina. Da, ti si praznina. Ob tem spoznaš enormno moč samega sebe. Ti si Bog. In vse ostalo je Bog. Iz istih elementov si sestavljen kot vse vesolje. Ti si vesolje. Ti si vse. In vse je ti.

Om namah Šivaja.

*

Nirvane ne moreš doseči.

Sama se razodene, ko vse opustiš.

Ko opustiš sebe.

*

Kako jo ohranjati?

Spet si zgrešil.

Opusti tudi to.

In se ponovno pojavi.

Popolna opustitev vsega, prepustitev vsemu.

In se pojavi.

*

Kjerkoli si in kamorkoli že greš,

vedno si tu in zdaj.

*

Ko si čas opustil in se zliješ s sabo, si vse opustil in si tam.

(Ko opustiš čas, opustiš preteklost in prihodnost. Ko se zliješ s sabo, pa si se popolnoma sprejel.)

*

Hiperaktivnim otrokom ne dajajte hiperaktivnih aktivnosti, saj jih z njimi še bolj hiperaktivirate. Potrebujejo zen, veslanje, jadranje, kolo, umiritev, fokus ..., dlje časa trajajoči fokus.

*

S kakšnim namenom ptiči letijo?

Ptiči pač delajo, kar ptiči delajo.

Letijo.

Brez cilja.

Živijo.

(Cilj življenja je življenje samo.)

*

Tisoč in ena pot vodi v raj.

Tisoč in ena pot vodi v tukaj in zdaj.

Osho pravi, da jih je 108. Toliko kot je energetskih centrov (čaker) v našem telesu. Obstajajo sicer še štirje, a ti centri niso v telesu in nanje nimamo zavestnega vpliva. Odprejo se sami, ko preidemo 108. center.

Tisočlistni lotos.

Sahasrara.

*

Neskončno poti vodi v nirvano.

Neskončno poti vodi v smrt.

Umri za časa življenja, in si tam.

Spusti, opusti.

Opusti sebe.

*

To pišem iz sočutja do tebe.

Vsi mojstri so pisali iz sočutja do tebe.

Da se zbudiš in uvidiš, da že ves čas živiš v nirvani.

Res pa je, da to prav tako pišem iz sočutja do sebe.

Saj jaz sem ti in ti si jaz.

Vse izhaja iz istega polja. Iz praznine.

Naj preidejo ta spoznanja v kolektivno zavest,
zavest planeta, v dobro vseh čutečih bitij.

*

Sam si.

To je tvoje notranje življenje.

Še partner ne ve, kaj se v tebi dogaja.

Kako trpiš in kako uživaš.

Družba te ocenjuje po zunanjih kriterijih.

Ocenjuje vse ostalo, le srce je zadnje.

A šteje, še kako šteje.

Izkušeni vedo, mladina pa se še vedno igra s svojimi igračami.

In se primerja.

*

Being nobody ...

While paying the bills.

*

Ne se upirati energiji, ki želi med meditacijo steči skozi tvoje telo.

Naj steče.

Upor je blokada.

Ne se upirati praznini, ki te vleče vase.

*

Življenje ti daje takšne lekcije, ki jih lahko preživiš. Privede te na (navidezno) mejo med življenjem in smrtjo, a odločitev je skoraj vedno prepuščena tebi samemu.

Neizmerna volja po življenju te pelje naprej.

Volja!

Kaže se povsod v naravi. Nežne rože dvigajo asfalt, da prispejo na svetlobo.

Vse lekcije si pripraviš sam, saj ti si to.
Življenjska sila ne le, da teče skozi tebe, ti si ta življenjska sila.
Ti si življenje samo.

*

Pišem o praznini, čeprav ne bi bilo treba.
Je neizrekljiva.
Praznina je večno obstajala tukaj, in večno tudi bo.
Ta trenutek je večnost sama.
Ta trenutek je praznina sama.
Časa ni. Čas je le umski koncept.
Vsak človek ima dostop do praznine, saj je vedno tukaj in zdaj.
Iz nje vse izhaja in se vanjo spet vrača.
Tudi človek, ki v življenju ni prebral niti ene knjige, ima dostop do praznine, saj živi v njej, je praznina sam po sebi.
Če se le usede, umiri in izprazni um, ima dostop do vseh modrosti tega sveta.
Zato je pot zena znanstvena pot. Prišel bo do enakih spoznanj kot mojstri v vseh tisočletjih doslej.
A vse besede se le motajo okrog praznine, saj je ta sama po sebi neizrekljiva.
Lahko jo le doživimo.
Takšnost.

*

Pot, ki jo uči *Vili*, je hibrid.
Hibrid različnih poti.
Zato, da se izogne pretirani navezanosti na le eno pot.
Zato, da ti ponudi možnost, da ugotoviš, katera pot ti ustreza, glede na tvoj karakter, glede na tvoje osebne značilnosti.
Na vrh gore vodi neskončno poti.
Nekatere so dobro markirane in uhojene, kar pomeni, da se težje izgubiš.
Izgubiš v neskončnosti uma.

Um moraš odvreči, preseči in si prispel.
V takšnost, v tukaj in zdaj.
Na vrh gore.
Na vrhu ni gneče.
Po navadi si sam.
Najvišje si najgloblje.
Kakor je zgoraj, tako je spodaj.
Kakor na nebu, tako na zemlji.

*

Vsak prerok, vsak svetnik hodi po svoji poti
in vsaka pot vodi k Bogu. Vse poti so v resnici ena.
(Rumi, *Pot domov*, str. 28)

*

Preroki in verski učitelji so znaki ob poti, vodijo duhovne popotnike, da se ne izgubijo v puščavi.
Kdor se je združil z Bogom, ima odprto notranje oko in božansko svetilko vere.

Ničesar več ne potrebuje: niti znakov niti ceste za popotovanja.
Sam je kaŕipot ljudem.
(Rumi, *Pot domov*, str. 30)

*

Koliko distrakcij; ko si energetske močan, jih je toliko več!
Kot bi ljudje začutili, da te lahko pijejo.
Saj ne moraš nič sfokusiranega opravljati pri nenehnih distrakcijah, ki ti jih pripravljajo.
Telefon piska v eno, ko sem najbolj noter. Kot bi vedeli, da še malo, pa me ne bo več.

*

Včasih sem govoril:
"To, da te privedem do mojega učitelja, je največ, kar ti lahko dam.
On je odprt za nove učence."
Zdaj, ko me ni več, pa lahko dajem tudi sam.

*

»Ne meči biserov svinjam.«
Ne moreš dajati ljudem, ki ne želijo prejeti.
Kdor ne želi vedeti, še ni pripravljen za sprejemanje modrosti.
Pusti ga, naj se še naprej igra s svojimi igračami.
Slej ko prej ga bo pričelo zanimati.
Do takrat pa: Om namah Šivaja!
Naj se zgodi, kar se mora.

*

Vsak učitelj je imel svojega učitelja.
Tako kot je vsak otrok imel svojo mamo.
A največji učitelj si sam sebi.

*

Še nezaposleni so prezaposleni.
V svojem umu.

*

Draga, ne se sekirat,
ker ne bo nič bolje.

*

Vsako drevo je hologram,
le zazri se v listje
in umolkni.

*

Ko postaneš cel, sam sebi dovolj, ugotoviš, da si sam sebi tako dobra in zabavna družba, da drugih sploh več ne potrebuješ.
Po tem se lahko družiš le še z izrednimi ljudmi. Sproščenimi. Z ljudmi na visoki stopnji zavesti (vibracije).
Vsi ljudje nižjih vibracij, ti postanejo breme, in se ne trudiš več biti v njihovi družbi. Lahko se zgodi, da ti pijejo energijo.

Energija je kot vreme. Giblje se tako, kot se gibljejo zračne mase. Od visokega zračnega pritiska k nizkemu.

Tako se tudi energija pretaka od človeka z veliko energije k ljudem z manj energije.

Kar pomeni, da si po druženju z ljudmi nižjih vibracij, utrujen.

Pri druženju z energetsko kompatibilnimi ljudmi, si ostal na istem ali višjem energetskem nivoju. Morda ste skupaj energetsko rasli in se dopolnjevali.

Pri druženju z mojstrom ali energetsko prekipevajočim človekom, pa vedno odneseš višek energije in si močnejše energetiziran, kot si bil pred srečanjem.

On kipi od energije. Njegova posoda je polna. Energije ne zadržuje zase, ampak pusti, da se preliva na vse. Kamorkoli in h komurkoli.

Ne želi kontrolirati pretoka energije (k določenemu cilju), ampak le preliva čez rob. Bo, kar bo.

Več kot energije preda, več je prejme, saj vakuum ne more dolgo obstajati. Vedno se takoj zapolni nazaj.

Kot bi z reke zajemal vodo. V trenutku, ko dvigneš posodo iz vode, že se luknja zapolni z neskončno količino vode, ki teče povsod okrog.

Tako je z energijo. Karkoli oddaš, dobiš enako ali celo več nazaj.

Kot športnik, ki najprej na treningu energijo odda in se izčrpa, a v regeneracijskem procesu, med počitkom, dobi več energije nazaj. Zato trening deluje in on napreduje. Po navadi stopničasto. Dve stopnici dol (trening, izčrpanje energije); regeneracija pa ga zaradi prilagoditve telesa in super kompenzacije dvigne tri stopnice navzgor, kjer ponovno začne naslednji trening.

*

Ko ti začne strešna kritina na sosedovi strehi poplesavati pred očmi, vedi, da si že blizu. Skoraj že tam.

Prepusti se toku energije, ki jo čutiš (slišiš) ob tem.

Sprosti se ...

Globlje ...

*

Resnica je ena.

In to je praznina.

Ne da se je opisati, saj v praznini ni besed, ker te izvirajo iz uma.

V praznino ne moreš vstopiti z umom.

V praznini je um, a v umu ni praznine.

V praznini ni nič in hkrati je vse.

Praznina je neskončnost.

Neskončno energijsko (magnetno, kvantno) polje, iz katerega se vse pojavlja in se prav tako vanj tudi vrača.

Vse je minljivo,

le praznina je stalna in nedotaknjena.

Spoznanje – »jaz sem to, to je to, vse je to«;

te besede so najbližje temu, kako se z njimi približati praznini.

A da to izrečeš, si moral biti najprej v praznini, okusiti njeno sladkobo, evforijo in lepoto.

Šele, ko si iz nje izstopil in vstopil nazaj v um, lahko govoriš o njej. A z besedami se ves čas giblješ le okoli »polja nič«.

Praznino moraš izkusiti.

Je nalezljiva. Telepatsko prenosljiva. Magnetno privlačna. Potegne te vase, kot črna luknja.

Če je mojster v praznini in ti ob njem, jo boš čutil.
Seva skozi njega, da se ji še sam predaš.

*

Življenje!
Če si pretrd, te lahko zlomi.
Če si mehak, te le malce upogne.
A vedno znova se zravnaš nazaj.

*

Vedno sta me privlačili lepota in modrost,
zdaj pa sevata tudi iz mene.

*

Ko enkrat veš, kdo si, zmanjšaš svoje raztresene aktivnosti na minimum. Preko njih si večno iskal veselje (evforijo), srečo in mir.
Zaradi zmanjšanja aktivnosti lahko več časa obdržiš fokus oz. pozornost v tukaj in zdaj.
Misli ti več ne begajo in ne pustiš se več odvreči v razne distrakcije.
Postaviš si meje.
In se jih držiš.

*

Ta modrost se preliva skozi mene.
Tudi skozi tebe se bo, ko boš spustil.
Na koncu vsi pridemo do istih zaključkov.
Ommmmm ...

*

Z menoj je postalo prav lahko živeti.

*

Včasih se ti ne da družiti z ljudmi.
Po navadi zato, ker si utrujen, imaš malo energije, in se ti ne da nadeti maske, ki troši ogromno energije.
Izgovoriš se, da bi se raje družil kak drug dan, ko boš imel več energije ...

*

Dokler bo Vili igral vlogo učitelja, bom jaz igral vlogo učenca.

*

Bog obstaja, a ni to, kar misliš.
"There is (a) god, but it is not what you think."

*

Optimist / pesimist.
Pozitivna podzavestna pogojenost / negativna podzavestna pogojenost.
Isto takšnost vidita optimist in pesimist na različne načine.
Zrcalo (takšnost) odseva podzavestno pogojenost.
Moj primer, recimo smučarska nesreča. Malce sem bil prehiter, prepogumen, preveč igriv in evforičen v globokem snegu. Najhuje pa je, da sem imel za seboj skupino dobrih mladih

smučarjev. Terena nisem dobro poznal in sem se na pamet zagnal v en koluar, ki je kot tobogan tekel v zavoju. Jaz sem bil prvič v njem in namesto, da bi zavil po toboganu desno ven iz njega, sem s kar dobro hitrostjo zapeljal ravno ven, proti dolini. In šok. Skok. Štiri ali bolj pet metrov odrezane stene in pristanek dokaj raven. V zraku sem letel nekoliko po strani, malce izven kontrole. Pristal sem sicer v globokem snegu, a naravnost na skalo, ki se je skrivala pod njim. Dobro sem podrgnil obe smuči. Pri eni sem odtrgal robnik.

In kaj so bile prve besede po šoku in po preprečitvi, da bi mi skupina sledila. »Oooo neeee, uničil sem si smuči.« Kako bom zdaj še dva meseca delal kot učitelj smučanja na tem smučišču, ko pa sem si uničil svoje najljubše smuči. Kljub temu, da jih imam pet parov, so te za ta teren in te snežne razmere najboljše. (Egotrip)

Potem pripelje mimo prijateljica, snowboarderka, ki mi je pokazala vhod v ta koluar. »Kako si Gogo, si živ in v enem kosu?«

In jaz spet začnem penit: »Ja, vse ok, samo poglej smuči, katastrofa.«

Malo me gleda in reče: »Še dobro, da so samo smuči, da ni koleno.«

Takrat me je spreletelo. Šok. Samo res! Glede na to, kako sem letel po zraku, brez zavestne kontrole položaja telesa, ko me je vleklo nekoliko po strani, je to res sreča, da so uničene samo smuči.

Lahko bi bočno pristal na istem mestu. Ne bi bilo samo koleno, bil bi kolk, če ne hrbtenica. "Reality check". Ko pesimista preseneti optimist in se ta izgubi na sredini! V tukaj in zdaj. Takrat sem začutil ta mir in neizmerno hvaležnost, da sem v enem kosu in, da je poškodovana le plastika. Plastika mora služiti nam in ne mi njej.

Moja negativna podzavestna pogojenost je prišla na dan in od prijateljice sem dobil kontra pogojenost. Pozitivno podzavestno pogojenost. Še dobro, da so samo smuči. In v vmesni točki se mi je spontano sprožil tukaj in zdaj. Res je, vse je odvisno od tvojega zornega kota. Od tvoje pogojenosti.

Takšnost odseva kot zrcalo negativno ali pozitivno realnost. Tvojo realnost. Tvoje videnje oz. interpretacijo takšnosti. A interpretirajo vedno misli. Um.

*

V službi mi delodajalcu prodajamo naš čas.

A če časa ni, kaj mu v resnici prodajamo?

Našo energijo in našo pozornost.

To dvoje, ta dva aspekta praznine prodajamo, da lahko pokrijemo življenjske stroške in ponovno gremo v službo.

Lahko smo le srečni, če delamo stvari, ki nas res veselijo, v katerih uživamo in v katerih lahko izrazimo svojo kreativnost.

Energija, ki jo prodajamo, je lahko v fizični obliki. Težko fizično delo. Delodajalec ti pove, da potrebuje le še ene roke.

Lahko je mentalna. Intelektualni poklici. Lahko pa je kreativna. Umetnost, glasba, ples, izumljanje, pesništvo ...

V vsakem poklicu lahko pridejo do izraza vsi trije aspekti.

Pozornost je valuta, ki jo zamenjujemo za papir z raznimi znanimi obrazi, natisnjenimi na njem. In to le zato, ker zaupamo, da ga bo prodajalec v trgovini sprejel kot plačilno sredstvo za dobrine, ki jih prodaja.

Neverjetni smo. Vrednost je vedno določena le arbitražno. Če se veliko ljudi res strinja, da je nekaj res toliko vredno.

"Hype" se prodaja. A "hype" se da ustvariti.

*

Pot je pot skozi čarobni gozd.

Gozd je čaroben, vse je čarobno.
Zato se tako z lahkoto izgubimo.
Drži se poti. Na njej si še najbolj varen.
Če se je držiš, boš prispel na cilj.

*

Lahko plavaš proti toku, če se želiš še malo igrati.
Vsak tok reke ima vrtince, kjer voda teče proti toku. Moraš pa biti vrhunski v "branju" vode.
Poglej si kajakaše. Vrhunski se znajo brez pretiranega vložka energije pomikati po reki navzgor.
Znajo »brati« reko.
A s tem se igrajo le nekaj časa, da preizkusijo kak val, malce posurfajo po njem, se malo poveselijo v svoji kreativnosti ... Izstopna točka je vedno nizvodno.
Ko se bodo naveličali igrati, se bodo ponovno prepustili toku reke, da jih nosi dalje. Vmes bodo le pozorno usmerjali čoln, da ne zaplujejo v težave (slapovi, brzice, sifoni...). Glavna pot reke, kjer teče največ vode, je po navadi najbolj varna za prepustitev.
Ni pa tako adrenalinska, kot so stranpoti.

*

Iz praznine se pojavi JAZ. Ko ga opazim, mu dodam SEM.
Jaz sem.
To je prvo, kar se pojavi iz praznine. K temu dodajamo vse pridevnike. Cel svet idej in stvari.
Prav tako pa se lahko preko "Jaz sem" vrnemo v praznino.
"Jaz sem" in prisluhnem.
Nato le še "Jaz" in prisluhnem.
Pred »jaz« ni nič.
Je praznina.

*

Resničen Ti, si v bistvu skrit za »Jaz sem«.
»Jaz sem« je najbolj pogosto uporabljena fraza (beseda).
K njej se vse dodaja.
Jaz sem Gorazd, Slovenec, športnik, intelektualec, direktor, jadralec, luzer, car, punker, metalec, iskalec, kristjan, budist ...
K "Jaz sem" dodamo identiteto, v katero smo podzavestno prepričani. Naša prepričanja, zavestna in podzavestna, pa v veliki meri oblikuje družba, v kateri živimo in s katero se primerjamo.
Če te družba z leti prepriča, da si luzer, in ti to sprejmeš, saj sam ne veš, kdo si, potem si podzavestno sprejel, da si luzer in potem to v resnici tudi si. Dogaja se ti, in živiš luzersko življenje.
Izbral si vlogo. Podzavestno si sprejel vlogo, ki ti jo je družba dodelila.
Če bi te družba prepričala, da si car, potem bi bil car. Seveda, če si v to prepričan. Če je to prepričanje prodrlo dovolj globoko v tvojo podzavest in, če je tvoja podzavest sprejela to prepričanje za resnično in ni v konfliktu s tabo.
Zato mi živimo naša življenja, ki so pogojena z našimi podzavestnimi prepričanji.
Dogaja se nam to, v kar smo podzavestno prepričani. Podzavestno pogojeni.
Zato avtosugestije delujejo. Z njimi poskušamo vplivati na naša podzavestna prepričanja in jih spreminjati. Ne delujejo zmeraj, saj je našo podzavest izredno težko zavestno spremeniti.
Lahko je celo nevarno, saj lahko ustvarimo notranji konflikt, ki ga do tedaj, ko smo podzavest začeli zavestno reprogramirati, ni bilo.

Vendar to še vedno nisi ti. Eno masko, ki ti ne služi dobro, si zamenjal z drugo, bolj ugodno, učinkovito.

A kdo ali kaj se skriva za masko?

Ti si za masko. Večni opazovalec, ki vse to opazi.

*

If you think you're too old for rock&roll,
than you are.

(Lemmy - Motorhead)

*

Izobraževalni sistem je tovarna (za vcepljanje) prepričanj. Bolje kot jih absorbiraš, višje ocene ti podeli.

*

Druži se s sabo, ne s "svojimi" mislimi.

Druži se s sabo, brez misli.

*

Poslušanje duhovnih mojstrov in raznih duhovnih teorij je tako sladko, da te potegne v igro misli in spet si tam. V iluziji uma.

Če duhovnosti ne vadiš (practiciraš), ne boš prispel.

Samo polnil se boš z lepimi in všečnimi zgodbami.

Izstopi iz uma v tukaj in zdaj.

Zgodbe so tu, da te motivirajo k izstopu, ne pa, da se cele dneve valjaš v njih in nimaš časa za izstop.

So pa zasvojljive. Veš, da so resnične. Da govorijo o resnici. A govoriti o resnici ni isto kot resnica sama.

Izstopi iz uma in boš lahko ti pripovedoval te sladke zgodbe, a pazi, da ljudi z njimi ne zasvojiš.

Izlušči bistvo in opusti balast.

Če ne, jim kradeš čas, dobiš pa pozornost.

Ponovno transakcija. Biznis.

*

Brez duhovne prakse, ostane duhovnost le filozofija.

Lepa zgodba, s katero hranimo svoj um.

Šele praksa spremeni duhovno filozofijo v pravo duhovnost.

V duhovno izkušnjo, ki je ne more več skaliti nobena filozofija.

*

Le vprašanje časa je, ko boš tudi ti spoznal resnico.

Vstopi v brezčasje, v tu in zdaj, in resnica se razodene sama.

Za čas sta potrebni preteklost in prihodnost.

Brez njiju ni časa.

Večni tukaj in zdaj.

Brezčasje.

Odvrgi preteklost in sama bo odpadla tudi prihodnost.

Preteklost je ti in tvoja zgodba.

Verjetno je zelo zanimiva, vsaka je, a v tem trenutku ne obstaja več. Ego jo prikliče v ta trenutek in jo ohranja, saj le tako lahko ohranja sebe.

Ko ti in tvoja zgodba odpade, tudi ego odpade.

V tukaj in zdaj ni prostora za ego.

*

Ljudje, ki so z naše sange odpadli, v bistvu niso odpadli.

Morda iščejo druge poti, morda imajo premor v iskanju, da predelajo resnico, ki so ji bili izpostavljeni.

A človek, ki ga je resnica enkrat pritegnila, se ne more več ustaviti. Skočil je v reko in tok ga nosi. Ne more nazaj v nevednost. Lahko le malce zastane, počiva, a magnetizem praznine ga bo povlekel naprej.

V sebe.

*

A še vedno knjigo pišeš?

Ne pišem knjige jaz, knjiga se piše sama.

Skozi mene.

*

Največji dosežek v mojem življenju je ta, »notranji«, ki je bil dosežen z »ne-doseganjem«. Z opuščanjem.

A ga ne morem deliti z vami direktno, ampak le posredno.

Ne morem vam razložiti nerazložljivega. Praznine.

Lahko le sem (kar sem) in kdor opazi, opazi.

*

Zakaj je biti opazovalec tako fino?

Ker med tem, ko opazuješ dogajanje, še nisi izbral strani.

Opazovanje poteka objektivno, ne subjektivno.

Opazovanje dogajanja, vsega, kar je, brez subjektivne komponente (presoje).

*

Ko imaš dovolj opazovanja zunanjega sveta, pričneš opazovati notranjega. In tam najdeš tistega, ki opazuje. Večnega, tihega notranjega opazovalca.

Edino, kar se ne spreminja.

Opazuj opazovalca.

*

Opazovalec je ocean.

Opazovalec se nikoli ne spreminja.

Kot ocean.

*

Seveda trpiš, saj to je svet dualnosti!

Iz tvojega trpljenja lahko sklepam, kako zelo si užival.

In iz tvojega užitka lahko sklepam, kako zelo boš trpel.

Ne dajaj pomembnosti niti užitku, niti trpljenju.

Samo bodi, to je dovolj.

*

Lepote se ne da zares opisati.
Lahko se ji le čudiš in uživaš v njej.

*

Ne moreš biti razsvetljen, saj, ko razsvetljenje je, tebe ni.

*

Ta tvoj notranji govor! A ga sploh opaziš?
Priznaj, da ves čas blebeta. Kdo to govori? Komu?
Ego morda? Veliki jaz? Največji car na svetu?
Opusti ga. Opusti notranji govor. Obrni se vstran. Ne posvečaj mu pozornosti. Naj govori v
prazno. Slej ko prej se bo naveličal.

*

Vse rešitve so začasne.
(Vse je minljivo)

*

Svoboda ne pomeni, da imaš kontrolo nad "svojimi" mislimi.
Svoboda pomeni le, da imaš svobodo izbirati, katerim mislim boš posvečal pozornost, in jim
s tem dovajal energijo, da se še bolj razplamtijo.

*

Kaj sem se naučil v športu? Vztrajnosti.
Kaj sem se naučil na fakulteti? Vztrajnosti.
Kaj sem se naučil v duhovnosti? Vztrajnosti.
Kaj sem se naučil v življenju? Vztrajnosti.

*

Dosežek v življenju je, da si plačan za igro, v kateri res uživaš.
Prodajaj igro in ne resnih stvari. Igraj se v neskončnost.
Ne jemlji življenja preresno.

*

Kdaj bomo politikom vzeli plače in za njihovo plačilo raje zbirali zamaške.
Zamaške piva, po možnosti. To bi bilo zabavno.

*

Mene se ne da več zajebat. Tolikokrat so me že zajebali, da od vas prav nič več ne
pričakujem.
Če ničesar več ne pričakuješ, te ne more nihče več zares zajebat. Lahko si malce razočaran,
kot že nič kolikokrat v življenju. A to razočaranje se da hitro predelat. Če se nekaj zgodi v
tvoje dobro, si vseeno vesel. A tudi temu ne daješ pretirane pomembnosti.
Vse, kar se zgodi, je le golo dejstvo. Božansko darilo. Kakršnokoli že je.

*

Na Tajskem smo obiskali tempelj, v katerem drug ob drugem v lotosovem položaju sedi na
stotine Bud. Vsi kipi so različni, niti en ni enak. En Buda je celo črn.

Odpri oči med globoko meditacijo na ritritu, in videl boš štiriindvajset Bud, in ta čarobni mir te bo potegnil vase.

Navadna otroška učilnica se razodene kot čaroben tempeljski prostor.

Pogled skozi okno proti Boču je prečudovit. Ko si prišel na ritrit, ni bil tako lep, kot takrat, ko odhajaš. Čudovito je vse. To pove tvoj nasmeš na obrazu ob slovesu.

*

Ni bistvo spreminjati sebe, ampak spoznati sebe.

Sprememba se zgodi sama od sebe.

*

Vseeno je na kakšen način prideš do čutenja te življenjske energije, a ko jo začutiš, je ne izpusti več.

Kako pa je ne boš izpustil?

Tako, da jo ves čas opazuješ.

Bolj pozorno kot jo lahko opazuješ, brez mentalnih distrakcij, močnejše teče skozi tebe, dokler ne spoznaš, da je vse drugo odpadlo, le ta mogočna energija ostane. In potem spoznaš, da si to ti.

Ti si ta energija in hkrati zavest, opazovalec, ki jo opazuje. Obe pa izhajata iz praznine.

Torej, ti si praznina.

*

Mi, vi, oni.

Um predalčka in klasificira prav vse. Vsako stvar, ki jo opazi, oceni, klasificira, ji prilepi določeno nalepko in pospravi v določen predal. Ko ponovno opazi določeno stvar, samo pogleda na nalepko na predalu, v katerega jo je shranil, in misli, da mu je jasno prav vse o njej.

Na koncu ne gleda več stvari, ampak le še nalepke na predalih, kamor jih je razvrstil. To pomeni, da ne gleda več sveže in direktno, ampak stvar gleda le kot simbol, nalepko, ki jo je nalepil na predal, kamor je določeno stvar razvrstil.

Prav tako pa um tudi sebe razvrsti v določen predal, v določeno skupino.

Določena identiteta, ki jo je jaz prevzel, čuti pripadnost tej skupini in jo imenuje mi. Takoj pride do delitve: mi, vi, oni.

Praktično se to vidi takole. Avtobusni šoferji se pozdravljajo med seboj, šoferjev drugih vozil pa ne pozdravljajo. Šoferji kamionov se pozdravljajo med seboj, šoferji oldtimerjev se pozdravljajo med seboj, motoristi se pozdravljajo med seboj, vendar je pomembno, ali so na cestnih motorjih ali na čoperjih. Planinci se pozdravljajo med seboj, vendar Bog ne daj, da se kak bogat turist pripelje na Kredarico s helikopterjem. Tega izločijo. Ne sodi med njih. Prav tako alpinisti; med seboj se pozdravljajo, a da bi pozdravili prav vsakega planinca, se ne bo zgodilo. Oni niso v njihovi ligi.

Sam to opažam na cestnem kolesu. Cestni kolesarji se pozdravljajo med seboj, a nekoga na gorskem kolesu ne bodo pozdravili, kaj šele starejšega gospoda, ki s košarico na kolesu prihaja z nakupa s tržnice. On ni v isti ligi, kljub temu, da vozi v isti hrib, ni naš. Ni v pravem predalčku.

Zgleda, da klasificiramo za naše, tiste ljudi, ki so šli skozi podobne izkušnje, vsi ostali pa so drugi.

Pospravili smo jih v drug predal in jih ne gledamo več kot ljudi, ampak le še kot to, kar piše na nalepki predala, v katerega smo jih klasificirali.

Zgleda, da je umu, ki deluje kot računalnik, tako lažje funkcionirati, saj lahko hitreje preskakuje med etiketami predalov, kot da bi vsako stvar ocenjeval zvezno, sproti, torej

realno. To vzame več časa in energije kot, če um preprosto preskakuje med simboli, ki zajemajo celotne skupine lastnosti.

A deliti in predalčkati se da v neskončnost. Dokler ponovno ne pridemo do kvantne fizike in na koncu do praznine. Tam ugotovimo, da smo vse stvari zmotno klasificirali in nanje nismo gledali direktno, realno, ampak preko simbolov, misli o nečem.

*

Če si se odločil ugajati (družbi), ti nikoli ne boš ti. Prilagodil si se in družba te je sprejela. Dokler ti nisi ti, pa naj stane karkoli, ne moreš priti do najvišjih spoznanj.

*

Šele ko v sebi dosežeš vrhunsko stanje zavesti, lahko pričneš prevajati (prenašati) to stanje na druge. Naj te egotrip ne zavede prehitro.

*

"It is not about you, it is about IT."
(Bernardo Kastrup)

*

Ko enkrat veš, kaj iščeš, ne iščeš več jošk.

*

Duhovnost (religioznost) je individualna, kljub temu da si v skupini (v sangi).

*

Sanga je kot vrt.

Kaj pa je vrtnarjenje drugega kot omogočanje izbranim rastlinam optimalne pogoje za rast.
Kaj pa je druženje z duhovnimi prijatelji drugega kot optimalni pogoji za rast.

*

Človek je kot por na vrtu.

Por raste v umazani (blatni) zemlji, a ko mu odstranimo le en zunanji list, zasije v svoji čisti lepoti.

Človek lahko prav tako odstrani le en zunanji list s sebe in zasijal bo v vsej svoji čisti lepoti.
Ta list se imenuje »Jaz in moja zgodba«.

*

Zemlje nismo podedovali od prednikov, temveč smo si jo izposodili od otrok.
(Indijanski pregovor)

*

Nisi kapljica v oceanu, ocean v kapljici si.

*

Resničnost (takšnost) je objektivna realnost.

Realnost je subjektivna, pogojena realnost.

Isto resničnost vidimo kot subjektivno, pogojeno realnost.

Obstaja torej ena resničnost in osem milijard subjektivnih, pogojenih realnosti.

*

Kakšna je razlika med tabo in tvojim umom?

Kakšna je razlika med tvojim življenjem in tvojim Instagram življenjem?

*

Meditacijski zvonček ima v bistvu dve funkciji.

Prva je, da te v trenutku povede v meditativno stanje zaradi predhodnih pogojenosti, ki si si jih pridobil z redno meditacijsko vadbo. Podobno kot se »Pavlov pes« prične sliniti zaradi pogojevanja z zvončkom, tako tudi meditant v trenutku pade v meditativno stanje zaradi predhodnega pogojevanja.

Druga funkcija zvončka ob pričetku meditacije pa je, da, če pozorno poslušáš in slediš zvoku, te le ta popelje v praznino, kamor zvok tudi izzveni. Iz praznine se je ob udarcu pojavil in v praznino izzveni, kar je tudi cilj meditacije. Občutiti energijo praznine in bivati v njej. Brez distrakcij uma.

*

Ta svet ni svet dualnosti. Tvoj um ga napravi takšnega. Um brez primerjanja ne zna funkcionirati.

Svet samo je. Ne dober ne slab.

Je, kar je, in to je to.

*

Neskončnost izhaja iz praznine in sama praznina je neskončnost.

*

Pomen koanov.

Vsak koan je v svojem bistvu paradoks.

Paradoks te pripelje do točke, ko um obstane. Ko um z logiko ne more naprej, se zgodi takšna frustracija, da v nekem trenutku zaradi brezizhodnosti situacije obstane, obupa.

In v tej točki se pojavi tišina praznine. Zvok ploskanja ene roke. Prisluhni energiji, ki jo občutiš, ko um obstane. In si tam. Tukaj. Tukaj in zdaj.

*

Za mislimi je to, kar iščeš.

Za mislimi je pravi zaklad.

*

Ne drži le to, da si ti iskal učitelja in ga našel. Hkrati je tudi učitelj iskal tebe in te našel. Njegova samota je bila neskončna. Sam je bil, med neskončno množico ljudi. Končno je našel nekoga, ki ga resnica zares zanima in mu pot do nje lahko posreduje.

V enaki meri kot si ti srečen, da si ga našel in te je on sprejel, je tudi on srečen, da je končno našel nekoga, ki ga izstop iz iluzije (uma) resnično zanima. Vzajemno veselje. Čudež.

*

Argument, da je izstop iz misli nazadnjaški, saj so nas ravno misli pripeljale do tehnološkega razvoja in blaginje, v kateri zdaj živimo, ne drži najbolj.

V bistvu se je vsaka zares ustvarjalna ideja pojavila iz praznine in omogočila tehnološki razvoj.

A psihološko se človek ni bistveno spremenil. Še vedno živi v kameni dobi. Zakon močnejšega in bolj predrznega še vedno prevladuje, kljub vsemu tehnološkemu napredku.

Le poglej si novice in opazuj vso to nasilje, korupcijo in kriminal. Borba za moč, na vseh nivojih družbe.

*

Problem je, ker se učenja najvišje resnice ne da zmonetizirati. Kako boš monetiziral tišino praznine?!

Ves mozaik pod resnico pa se na veliko monetizira. Zato padate na zapeljivost šarlatanov. Izvzeli so en košček iz mozaika joge in ga razglašajo kot rešitev za vse vaše probleme. Če bi ugotovili, da problema sploh ni, da je bil le namišljen, ustvarjen v vašem umu, bi se hišica iz kart podrla in vsi bleferji bi ostali brez dobička.

A vi se oklepate instant rešitev. Vaš um jih ljubi, saj le tako lahko preživi. Um živi od reševanja problemov. Če jih ni, si jih omisli. Ves čas skrbi, da je zaposlen. Brez umske zaposlitve, bi TI lahko ugotovil, da ga ne potrebuješ (ves čas). Ugotovil bi, da ga potrebuješ le v izredno majhnem obsegu. Ves preostali čas pa si lahko v čarobni tišini praznine. V tvojem pravem domu.

Ugotovil bi, da lahko ti odrejaš njegovo aktivnost, ne pa, da njegova aktivnost odreja tebe. Prevzemi komando nad njim, zajahaj pobesnelega bika in ga zdresiraj v pohlevno in koristno žival.

*

Kljub temu, da je vse praznina, je trpljenje resnično.
(Vili Ravnjak)

Kljub temu, da so vse le sanje, v sanjah trpiš, doživljaš bolečino in umreš.
Kljub temu, da ugotoviš, da si pravi Ti, nesmrten, boš vendarle moral umreti.

*

Največji misleci ne mislijo.

*

Being and being aware are the same.
Being is included in being aware.

*

Živimo v času, kjer nas vodijo shizofreniki. Sadistični narcisoidni psihopati. Kakor je zgoraj, tako je spodaj. Kakor na nebu, tako na zemlji. Psihopatski ljudje so se dvignili po družbeni lestvici. Imajo denar, moč in oblast. S to permisivno vzgojo in mehkim pristopom smo dovolili, da kriminalci niso sankcionirani. Korupcije nismo že v kali zatrli. Nismo sekali glav in obešali kriminalcev po lanternah. Kdo je kriv za to? Mi sami. Mi sami smo krivi za propad civilizacije, ker smo na vseh področjih družbenega življenja dovolili korupcijo, kriminal in propad morale. Od kar je denar sveta vladar, tonemo. Moralno družba tone v Sodomo in Gomoro. Ko bi vedeli, da je denar fikcija, da ga ustvarjajo iz nič in kanalizirajo psihopatom in, da ni krit prav z ničemer drugim kot z iluzijo. Z zgodbo, ki ji večina ljudi zaenkrat še zaupa, saj ne razumejo, kako se denar kreira. Vse skupaj je en velik mentalni konstrukt, balon, ki se bo razpočil. In takrat bo nastopil kaos, vsesplošni kaos. Le kdor bo ohranil stik z opazovalcem se ne bo spremenil v pobesnelo žival. Že sedaj je džungla, džungla na vseh področjih. A ko bo balon počil, bodo resne zveri spuščene z verig.

Kljub navideznemu napredku in prisilni digitalizaciji, vsi gledamo razpad sistema in družbe. Vsi smo odgovorni. Dopustili smo, da se kriminal neovirano razraste in preseže vse razumne meje. To je zato, ker je celotna družba skorumpirana. Res so redki biseri, ki so še čisti. Le pogledajte, kako nas TV že vse življenje pogojuje. S čim nam Hollywood polni podzavest? Samo pobijanje gledamo že vse življenje. In razni Tarantini in Larsi von Trierji so vzor za vrhunec režije. Kakšne računalniške igrice igrajo vaši otroci? Samo streljanje in pobijanje. Kaj mislite, kam to vodi? A se vam zdi to zdravo in inteligentno? A se iz tega lahko izcimi kaj dobrega? Ljubezen do sočloveka? Sočutje? Morilce vzgajate, a ste preneumni in prezaposleni, da bi to uvideli. Ničemer se več ne čudim. Poslušati itak ne želite. Lahko le opazujem in počakam propad.

*

Ljudje bogovi.
Lahko bi vam pomagal, da bi trpeli manj.
Saj tudi jaz trpim vaše trpljenje.
Vsi smo eno.
Vse je eno.

*

Ko od raja prenehaš pričakovati čudežne stvari, se ti vse razodene kot čudež.
Kaj si naredil? Opustil si pričakovanja in vse je postalo raj.
Ko opustiš vsa pričakovanja glede nirvane, se ti prav zaradi tega nirvana lahko razodene. Kaj si naredil? Opustil si vsa pričakovanja in sprejel vse točno tako, kot je.
Nehaj notranje in zunanje komentirati svoja opazovanja. Le opazuj, to je vse.

*

Ni važno kje sediš, ampak, kako sediš.

*

Jaz sem ne-umen.
To je kompliment in ne žaljivka.
Ljudem uma se zdi mojster ne-umen, kar je res. Ne razumejo, da se le v ne-umu skriva najvišje spoznanje.

*

Trik celotne duhovnosti je, kako te preko uma in govora, v katerem tako zelo uživaš, pripeljati onkraj govora in uma, kjer boš še milijonkrat bolj užival. Problem je le, da tega užitka ne boš mogel z nikomer direktno deliti. Le posredno, preko samega sebe, preko energetskega polja, ki seva iz tebe.
Kako boš delil polnost praznine!

*

Resnica se skriva v tišini in energiji oz. v vibraciji, ki seva iz nje.
Kljub temu, da jo občutiš in slišiš, si misliš, da ne more biti tako preprosto. Resnica mora biti nekaj več kot to.
Misli, v bistvu tvoj miselni pohlep (radovednost uma s svojim prebrisanim reševanjem težav), so te odpeljale stran. Če bi le še bolj prisluhnil tej tišini, odvrnil pozornost od hrupa uma in usmeril pozornost na to energijo, na poslušanje tišine, praznine, bi slišal zvok ploskanja ene roke.

In ko bi se dovolj globoko prepustil tej energiji, bi prišlo do implozije. Ugotovil bi vse, kar je res vredno vedeti. Ugotovil bi, kaj si in zakaj si v bistvu bil rojen, kaj je tvoje poslanstvo. Tvoje poslanstvo ni nič drugega kot spoznati sebe. Spoznati, kdo ali kaj ti v resnici si. Ko to spoznaš in to spoznaš v trenutku in iznenada, si opravil. Vse ostale igre se ti zdijo smešne, izpod nivoja. Ne morejo te več potegniti v svojo resnost. Življenje pričneš jemati bolj lahko. Ne zaničuješ nikogar, a se bolnih iger ne greš več.

Prisluhni tišini.

Prisluhni zvoku ploskanja ene roke. Prisluhni temu kar se skriva za "Jaz sem". Glej brez umske razlage, samo glej. Občuti svoje telo, poglobi se v vse občutke, čustva, vse opazuj. Postani opazovalec. Zunanji opazovalec. Kot kamera. Opazuj, ne obsojaj, ne komentiraj, le bodi.

*

Vsem gre boljše kot meni.

A si prepričan?

Prepričanja so problem, ne dejstva.

Poglobi se v svoja prepričanja.

*

Praznina nikoli ne izgubi svoje kvalitete. Iz nje izhajajo vse kvalitete, sama pa je brez vseh.

*

Ljudje, vi niste več normalni, jaz pa nikoli nisem bil.

Hodimo po diametralno nasprotnih poteh. Večina se vas premika iz praznine proti neskončnosti materialnega sveta. Le redki se premikajo od že tako zreduciranega materialnega sveta proti praznini.

Konec koncev se vsi premikamo proti praznini, le, da bodo nekateri do nje prispeli polnih žepov, drugi pa lahko, praznih. Vanjo pa nič materialnega ne moreš odnesti.

*

A si videl "boga", ali še vedno le verjameš v "boga"?

*

Želim si, da bi ljudje ponovno postali vretenčarji in ne mehkužci z upognjeno hrbtenico pred vsemi temi kriminalci, ki so se prikomolčili na visoke pozicije in parazitirajo na njih do svoje smrti.

*

Ukvarjanje z duhovnostjo je kot fitnes. Duhovnost je trening, ki ti omogoči vpogled v resnico. Tako kot je fitnes trening, ki ti omogoči, da boš v ostalih športih boljši. Ne vzeti fitnesa samega kot šport oz. kot cilj. Ne vzeti duhovnosti same kot cilj. Cilj je nad duhovnostjo, cilj se skriva onkraj duhovnosti. Duhovnost je le sredstvo, ki te lahko privede do cilja.

Tako kot "fitnesarji" obstanejo v fitnesu, saj so ga vzeli kot šport, tako lahko duhovni iskalci obstanejo v duhovnosti, saj so jo vzeli preresno in so njene efekte vzeli kot cilj.

Duhovnost na koncu presežeš, a se vedno znova vračaš vanjo, kot v fitnes.

*

Bivše so bivše z razlogom.

Bivše so bivše brez razloga.
Bivše so bivše.
Pika.

*

Jaz sem praznina, ti si praznina, vse je praznina. Praznina v svojem globokem snu halucinira svet in vse oblike – sama v sebi.

Kot da spi in sanja. Zaradi dolgčasa nepremičnosti je premaknila en del sebe v sanje. Le te so sprožile vrtince in spirale eonov, civilizacij, ljudi, nas ...

A vse to se dogaja v enem samem večnem trenutku, v tu in zdaj, saj časa ni, sanjaš ti, ki si praznina in v bistvu praznina sanja tebe.

Kako se iz sanj prebudiš? Tako da spoznaš sebe, spoznaš, kdo ali kaj si. Ko spoznaš, da si praznina, ki sanja ta svet in tebe, je že samo to dejstvo prebuditev. Konec oz. vrh duhovnosti je v bistvu v tem: »Vem, da sanjam, vem, da so vse to le sanje, ves svet sestoji iz sanj, sanjski svet.« Lahko bi bil sanjski v pozitivnem smislu, kjer bi uživali. Ne pa, da se v sanjskem svetu koljemo, streljamo in se igramo vojne.

Kljub temu, da je vse praznina, je trpljenje resnično. (*V. Ravnjak*)

*

V sanjah sanjamo sanje.
Lahko noč.

*

Duhovnost presežeš, ko vsak tvoj korak postane meditacija. Ko ti življenje samo postane meditacija. Ko si ves čas opazovalec brez misli, razen takrat, ko jih res potrebuješ. Ko jih res potrebuješ, se te same pojavijo. Ko jih ne, si v nenehnem čudenju. V procesu, kjer se vse, kar se mora, dogaja spontano.

*

Ko postaneš opazovalec ugotoviš, da tudi to opazovanje lahko opazuješ. Torej si ti za opazovalcem. Opazovalec izhaja iz praznine in je najbližje temu, kako se lahko praznini približaš. Korak naprej in postaneš praznina, kjer se nič ne dogaja. Popolna vibrirajoča tišina in neskončno energetska polje. Satori.

*

Končna opomba.

Pod ta tekst se skoraj ne bi smel podpisati. Ne bi bilo pošteno. Ta tekst ni plod mojega znanja. Med znanjem in modrostjo je velika razlika. Znanje si pridobiš, modrost pa se pojavi sama. Ko te ni.

Vedno znova ga berem in sem navdušen. Kakšna modrost se je iz praznine, skozi telo, prelila na papir.

Tekst sem napisal v nekaj dneh, seveda sem uporabil tudi zapiske uvidov iz preteklosti, a energija, ki je v teh dneh tekla skozi moje telo, je neverjetna. Podobno kot pri globoki meditaciji, bila je navzoča ves čas, konstantno.

Prav tako se ista energija, ko ponovno berem ta tekst, znova pojavi in traja. Ostaja z mano in jaz v njej.

Upam, da tudi ti, dragi bralec, bralka, čutiš energijo praznine, ki veje iz teh besed in, ki nas živi.

Mi smo to.

...